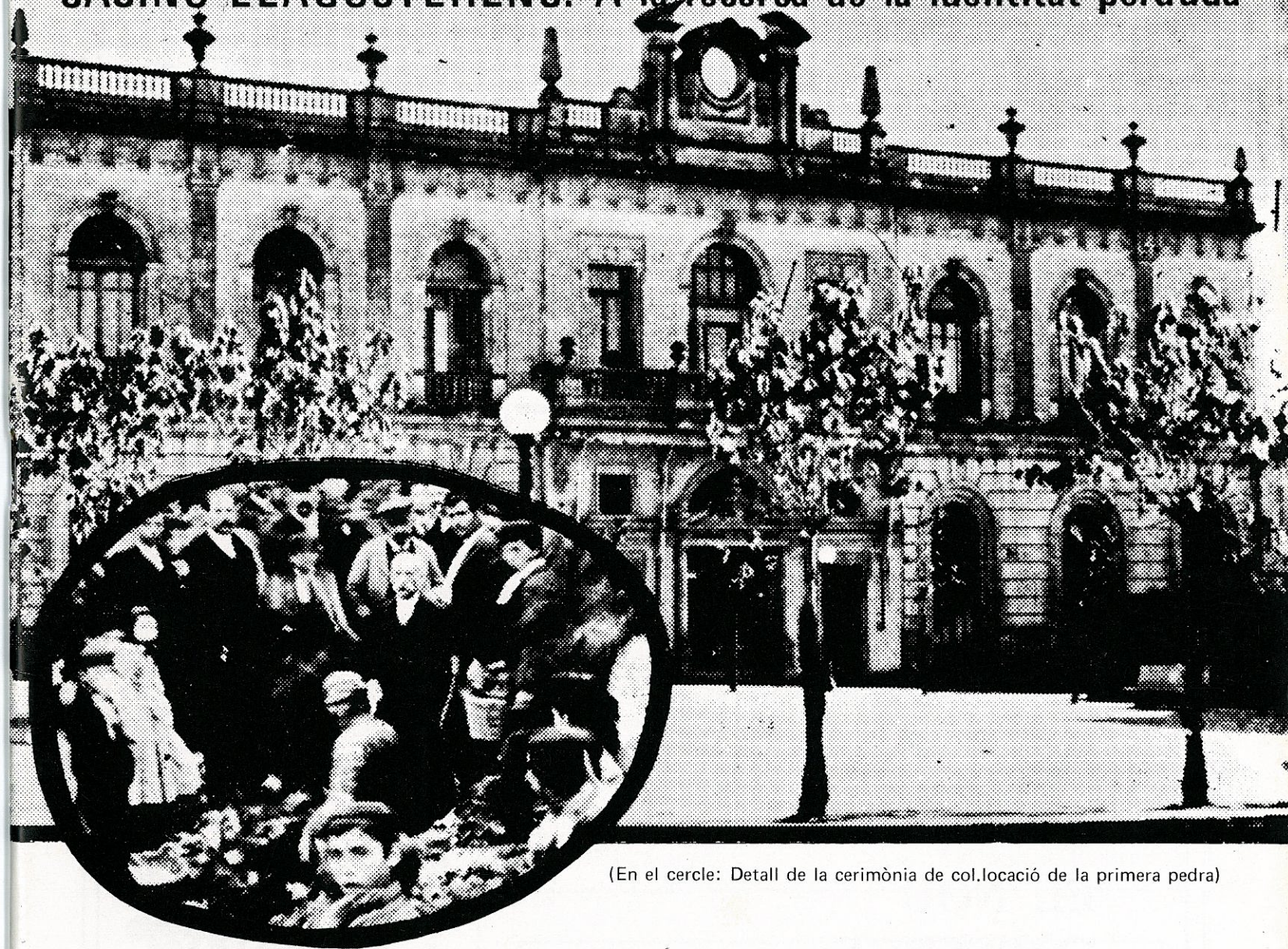

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 22 - MARÇ - ABRIL DEL 1982

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

CASINO LLAGOSTERENC: A la recerca de la identitat perduda

(En el cercle: Detall de la cerimònia de col·locació de la primera pedra)

Casino: LA REFORMA DELS ESTATUTS o LA NECESSITAT D'UNA REFORMA

Entrevista: AVEL·LÍ ARTÍS-GINER "TÍSNER", Nacionalista a ultrança

APUNTS SOBRE CACIQUISME i CULTURA A LLAGOSTERA

(Vers 1910) Per Pere Solà i Gussinyer.

COSES DEL POBLE: Una secció renovada - ESPORTS: Entrevista Ramir Carreras

**minigolf
VALLDARO**

Tel. 81 72 99

PLAYA

← a PALAMÓS

→ a ST. FELIU de GUIXOLS

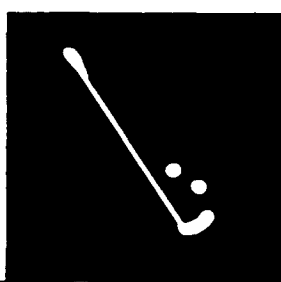
PLAYA DE ARO

minigolf
VALLDARO

camping - caravanning
VALLDARO

GERONA
BARCELONA
FRANCIA

STA. CRISTINA de ARO

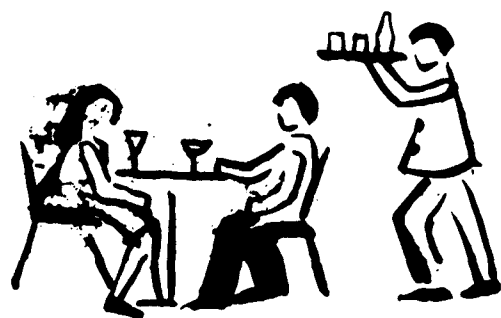

BAR *

CAMAS
ELÁSTICAS *

MINIGOLF *

ATRACCIONES *

**EL NOU
CONSERGE
AGRAEIX**

**A TOTS ELS SOCIS, LA CONFIANÇA
QUE EN ELL HAN DIPOSITAT.**

SUMARI

- 1 - Portada: Acte de col·locar la primera pedra. (Fotos, Tià).
- 3 - Portic: Benvinguda a Llagostera, Norma
- 4 a 7- Entrevista: Avel·lí Artis-Gener
- 8 a 12- Coses del poble
 - Oda al "foc", per Mercè
 - Entrevista Junta Patronat Pensionista.
 - El Ple
 - Poesia per Josep Calvet
- 13 - Curiositats de l'àvia Les arrels de l'1 de maig
- 14-15- Recordant un ans d'ahir per en Tià
- 16-17- La reforma dels Estatuts del Casino
- 18-19- Apunts sobre caciquisme i cultura, per Pere Solà
- 20-21- Poster del Col·lectiu
- 22-23- Sobre l'atur i la crisi, per JVB
- 25 - Temps i coses, per P. Parés C.
- 26-27- Petites obres d'art
- 28 - ...I si apliquéssim el privilegi?
- 29 al 31 Portaveu dels lectors
 - Nova Secció: Els veïns denuncien
- 32 - Entrevista: Ramir Carreras
- 33 - Esports
- 34 - Escacs
- 37 - Acudits d'en Ramon
- 38 - Poesia
Mots encreuats

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tenmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

BENVINGUDA A LLAGOSTERA, NORMA

Pràcticament de bracet amb la primavera arribà a Llagostera la Norma. Acollida amb notable interès pel nostre Ajuntament, la Campanya per a la Normalització lingüística empenya per la Generalitat té lloc al nostre poble del 31 de març fins el 25 d'abril.

La Campanya recollida sota el lema "el català, cosa de tots" és realista i per tant no excessivament ambiciosa. Els objectius inicials, malgrat que molt primaris, són de prou difícil realització. A l'horitzó, el somni de molta gent: l'absoluta normalització de la Llengua Catalana.

Haver iniciat el camí és per si sol significadament positiu i els primers fruits no s'han fet esperar. En certa mesura s'ha aconseguit aturar el progressiu deteriorament del Català, s'ha suggestionat a tothom perquè autoanalitzi el propi llenguatge i conseqüentment el millori, i sobretot el que hem d'agrair a la Campanya és la qualitat d'haver despertat consciències d'un son ancestral i fins i tot en alguns casos convertint-les en capdavanteres de la lluita per a la normalització. Amb tot, no sabem estar-nos d'insinuar que la Normalització no s'assolirà amb una Campanya de primavera, ni amb la conscienciació d'un considerable nombre de gent. Cal dur-la a terme, cal oferir els mitjans perquè l'ús del català esdevingui el lògic.

Si no fóssim part interessada ens atreviríem a dir que és necessari recolzar els medis de comunicació en català, com el nostre, com tants. Però ja que som part interessada ens ho callarem.

Confiem en què la Norma no hagi estat només de pas per Llagostera i que aquesta consciència estrenada perduri i es manifesti en totes les nostres i vostres accions.

Col·lectiu de Redacció

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Maria Lloent, Enric Ramionet, Elena Roget, Joan Ventura, Eduard Vert, Ruth Vert.

Llagostera, abril del 1982

"BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA"
Núm. 22

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció

Editat per: L'Associació de Veïns
Apartat 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300-1980

entrevista

Avel·lí Artís-Gener

*Escriure és
un acte
de servei*

En "Tísner" és un gran conversador

La norma del Col·lectiu és tractar temes, personatges, esdeveniments,... relacionats directa o indirectament amb el poble. En haver tingut oportunitat d'entrevistar-nos amb l'Avel·lí Artís-Gener "Tísner", periodista pintor-ninotaire, nacionalista,... que no està vinculat, però que en sap molt de la "Norma", entenem que la publicació ens ve obligada. Entre innumbrables altres facetes, ell és el principal creador d'aquesta espabilada i concienciada "Norma" que trobem cada dia en els periòdics.

Ens ha rebut amb tota naturalitat, amicalment. Amb esperit jove-nívol corteja els 70 anys. Exilat a Mèxic, hi va viure 25 anys; aquest fet és una constant en la nostra xerrada. Actualment encara hi té molta relació, quatre filles hi viuen, i una de les seves millors novel·les, l'al·legòrica "Paraules d'Opton el Vell" és fruit dels seus coneixements de la cultura mexicana, així com també el recent llibre "Mèxic, una radiografia i un munt de diapositives". Són importants també les obres "Les dues funcions del circ" i "Prohibida l'Evasió" (Premi Bertrana 1969). Gran conversador, més que preguntar, hem escoltat. La casa, --on viu amb la seva dona--, les parets, les cambres, estan plenes dels objectes més impensats, recollits dels molts viatges que ha fet arreu del món, i llibres, molts de llibres, tots ben ordenats i seleccionats, sempre a punt per l'avidesa d'un lector incansable.

Nacionalista a ultrança, forma part del Consell Polític de Nacionalistes d'Esquerra. L'única i gran dificultat de dos matins de diàleg, ha estat sintetitzar en el paper uns pensaments i uns conceptes irrenunciables. Els mots d'en "Tísner" no es poden pas resumir més.

—Periodista, pintor-ninotaire, catalanista, home de cultura, nacionalista, republicà... com us definiríeu?

—Tot és vàlid d'exercir al mateix temps, potser la que requereix més explicació és la dualitat de dibuixant-periodista. Són dos mitjans d'expressió totalment diferents, però és molt probable que allò expressat tant d'un mètode com de l'altre sigui el mateix, almenys aquesta és la pretensió. Quan pinto, faig simplement de pintor. Intento ésser honest, sincer, projectar a fora allò que realment sento. Aquesta actitud és idèntica quan escric.

Em considero republicà, nacionalista... Entenc que Catalunya és una nació i ho entenc a ultrança. Sóc, per vocació, socialista, no vull dir afiliat a cap partit socialista. Crec que s'ha de trobar una forma més honesta de relació entre els homes, no hi hauria d'haver-hi rics tan rics, ni pobres tan pobres. Caldria un equilibri més sensat. És terrible que morin milions de persones per coses que l'home hauria d'haver solucionat, com la fam, més quan els pressupostos de defensa als països, són cent vegades superiors als de cultura.

Crec en essència en la bondat intrínseca de l'home. Això em porta gairebé a una idea romàntica d'anarquisme, com a forma ideal de societat. He dit moltes vegades, amb profunda tristesa, que hi ha hagut una evolució tecnològica extraordinària, però l'home continua essent absolutament idèntic a la prehistòria. L'evolució ha estat material, moralment no. El que passa és que ara en comptes de destrossar-nos a cops de destrals, ho fem amb bombes atòmiques, que són més contundents. Si el progrés consisteix en això, fa enyorar la destralt de sílex. L'home actual està totalment desvalgut, sobretot el de la ciutat.

LA FIDELITAT IDEOLÒGICA

En resum, em sembla que qualsevol actitud és vàlida si realment sents que tens alguna cosa per comunicar a l'exterior, sigui escrivint o pintant. Hi ha una subordinació total a una qüestió ideològica que és absolutament irrenunciable i exigeix una fidelitat tremenda, i no podem pas distreure'ns. Ho podríem anomenar com una lluita quotidiana. En Rafael Tasis, un gran amic meu, deia que escriure era un acte de servei. És una frase que trobo meravellosa, exacta. Nosaltres, els catalans, sotmesos als governs centralistes espanyols, que sempre ens han volgut dir allò que hem o no de fer, en aquestes circumstàncies, comunicar-se és un acte de servei a la col·lectivitat. Si tens alguna cosa per dir, és obligatori que ho diguis. Això justifica que s'hagi pogut escriure a l'exili sense pensar específicament en la necessitat de publicar.

—El llibre "Paraules d'Opton el Vell", es pot interpretar com una revenja d'allò que els espanyols van fer en terres mexicanes...?

—En certa manera, el llibre és un atac furibund contra tot tipus de conquesta armada, d'invasió, de colònia... S'havia de publicar en un règim de censura que era molt estricta, s'havia de buscar una manera que no es sentissin "lesionats", aleshores se'm va ocórrer la facècia de canviar de conquesta. Per què els mexicans no podien venir a Espanya abans? Era invertir la situació i posava de manifest la incongruència de la realitat que s'esdevindria al cap d'uns anys dels espanyols anar a Amèrica. Els mexicans que arribaven aquí desfeien esglésies i en el seu lloc edificaven piràmides, deien que Déu era il·legítim, que el bo era el seu, els ensenyaven a cantar lloances en una llengua, el nàhoa, que els gallecs no comprenien.

Es una mena de trapelleria que permetia perfectament invalidar la legitimitat del dret d'una conquesta armada, i el fet de poder manifestar a la inversa totes les arbitrietats que havia comès Espanya a la conquesta.

Rebutjo el terme conquesta i sobre tot descobriment. Descobrir vol dir destapar una cosa que està tapada i Amèrica no estava tapada, aleshores penso que se n'hauria d'haver dit l'encontre o la trobada.

—En els vostres articles, llibres, és palpable que us agrada escriure d'una forma irònica, humorística...

—Sí, el que passa és que forma part de la disfressa. En el cas d'Opton, potser és per embarcar més bé el lector, perquè t'acompanyi fins al final. D'altra banda es tractava d'explicar al públic català tota una sèrie de connotacions de la cultura azteca que aquí s'ignoraven. Una cultura sensacional, que en molts aspectes ultrapassava la cultura europea. En canvi, els espanyols dubtaven de si eren animals o persones... Tenien uns gran coneixements, per exemple, astrològicament, el calendari era d'una exactitud extraordinària. Ells, observant sense altre medi que l'ull nu els estels, anaven molt endavant d'Europa. Sabien que la Terra era esfèrica, el cicle de tots els planetes, un coneixement de la medicina extraordinari (s'han trobat cranis amb proves d'intervencions quirúrgiques cerebrals...). Feien una tècnica dental que consistia en arrencar la dent malalta, curar-la i reintegrar-la. (Actualment s'està assajant a Rússia i està donant resultats). Ells ho practicaven correntment i amb anestèsia, el "peyote".

No escrivien, però en canvi amb el seu llenguatge ideogràfic feien uns pentagrames sensacionals, que ara sabem que són d'una fidelitat absoluta, com aquests "Còdex Borgia" sobre cosmogonia que hi ha al Vaticà. Els espanyols van passar per damunt de tot això, només veien dimonis...

El nàhoa, és una llengua meravellosa, increïble. Actualment encara hi ha uns sis milions de persones que la parlen. Jo mateix la vaig aprendre, i anant per pobles vaig descobrir les riqueses d'un món viu, i això forma part de les experiències en l'Opton. Vaig tardar tretze anys per escriure'l.

—De tota la vostra producció novel·lística que destacaríeu més...

—Cada llibre és producte d'un moment determinat, d'uns criteris, d'uns condicionaments. Un llibre, si ha estat escrit honestament, mai es pot invalidar en deteriorament d'un altre. Generalment però, el que m'agrada més és l'últim. Però cadascun d'ells en un moment determinat complí o almenys ho pretenia, una missió. Potser la que m'agrada més és "Prohibida l'evasió", també "Les dues funcions del circ". Quant a la primera, se m'ha dit que era cinematogràfica, perquè en la novel·la tota la gent mira de tant en quant una càmera inexistent, però aquesta representa la consciència. De manera que es justifica la teoria de què qualsevol actuació nostra és de caràcter cinematogràfic o histriònic... Però el fer referències a l'escena no vol dir que sigui cinematogràfica.

—Passem a la nostra situació política actual. Quines relacions creieu que podríem tenir en el futur, amb els altres pobles que integren l'Estat espanyol?

—Naturalment no tinc cap resposta panacea. D'entrada, crec que Catalunya és una nació i que vam tenir consciència de nació uns segles abans que la formació d'Espanya. Espanya és una ficció, no és res més que el pseudònim de Castella davant l'expansió. Espanya neix en una època de vassallatge i de domini, des d'aleshores Catalunya manté cada vegada d'una manera més precària la seva condició de Nació-Estat. Aquí hem de diferenciar els conceptes. Estat vol dir una nació naturalitzada que té els instruments de govern. Nació, Estat o no Estat, és una altra cosa. La qualitat de Nació és

irreversible. Som una Nació per una sèrie de coses, una llengua, uns costums, una cultura, unes dimensions, una consciència pròpia que ens fa diferents. Ara bé aquesta nació ha estat ocupada militarment des de l'any 1714. Però renunciar a aquesta condició específica nacional és una quimera, la portem a la sang.

ELS "PAISOS CATALANS"

Aquesta península que es diu Estat espanyol, no és sinó un mosaic de nacionalitats amb llengües, costums, etc., diferents: Galícia, País Basc, Castella, Andalusia, Països Catalans... Penso que l'única forma de convivència i autèntica solució, és una confederació de països ibèrics, un Estat Confederal.

El concepte de "Països Catalans" no l'hem inventat nosaltres. Existeix des de l'època d'expansió medieval, es tenia uns afanys imperialistes que avui dia no compartim, tampoc no volem subjugar pobles. No compartim les conquestes de València ni Mallorca, però Jaume I ho va fer en una època de guerres, amb empordanesos poblà les Illes, i amb gent de Lleida poblà València. La imatge de la catalanitat de València ha estat molt deteriorada pel "coqueteig" constant de Madrid. Amb Mallorca ha passat el mateix. De moment, ja tenim el fet de les banderes, la blavera a València i la morada a Mallorca.

—Quin sentit té la bandera? —Ara ens estem trobant en Diades com Sant Jordi o l'11 de setembre, que hi ha les dues banderes als balcons...

—El fet de la bandera és purament simbòlic. Ara que en aquests anys, el franquisme hagi aconseguit coses d'aquest tipus és lògic. S'han deteriorat moltes coses, tenim una feina enorme. La creència de què això és Espanya és força comú. A vegades em diuen: "Es que això aquí a Espanya no ha passat mai", i jo he de dir no: "Això allà a Espanya... aquí és Catalunya!".

També cal clarificar els termes bandera i senyera. La gent es creu que senyera és la bandera catalana i no és cert. La senyera és l'emblema que representa a una corporació, organització, etc. A voltes, la bandera en general, serveix per portar la gent al combat, o a les coses més absurdes...

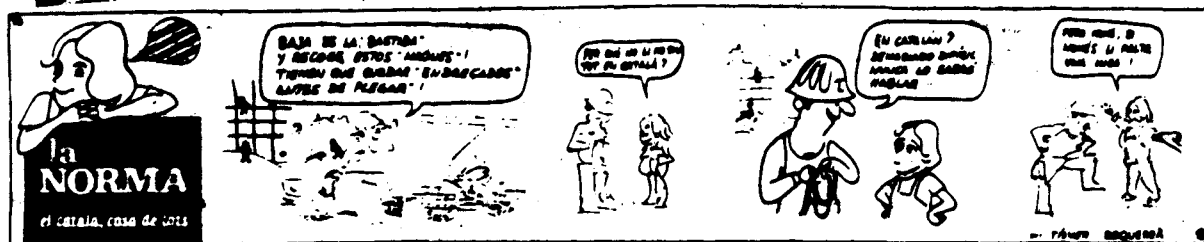
—Tinc entès que vas participar en la Fundació de l'Assemblea de Catalunya. Creieu que s'han aconseguit els quatre punts?

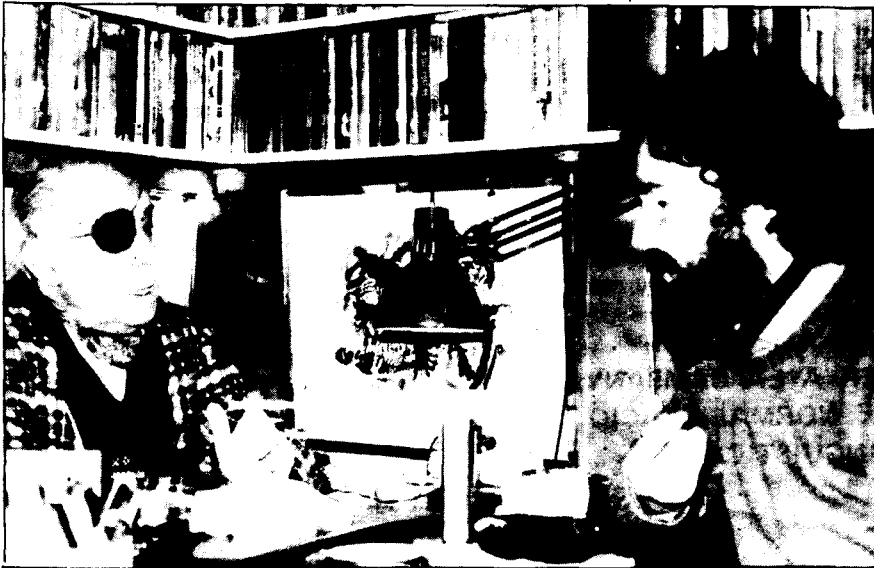
Des del primer moment vaig pertànyer a la permanent d'intel·lectuals, que era una branca de l'Assemblea. No crec en absolut que s'hagin aconseguit els quatre punts, i el més greu és que s'hagi deteriorat l'esperit de l'Assemblea, que ens feia passar per damunt de les conveniències de partits, tots érem u, de cara a una feina concreta. Alguna vegada he dit que enyorava l'època de la clandestinitat, perquè realment ens agermanava. Ara amb el floriment dels partits polítics, les desavinences, les rivalitats, i la primacia de voler aconseguir el poder, ho ha espantat enormement, ja que s'ha empobrit l'esperit de lluita que era molt net i pur en l'Assemblea; encara que corriem molt de perill.

—Situem-nos en els moments actuals, l'actuació i comportament dels partits a la Generalitat, Ajuntaments,... l'ocupació del poder realitzada fins ara, creieu que és positiva?

UN ARBRE QUE REBROTA

—No podem jutjar-ho severament, perquè no podem oblidar les situacions tan precàries sobre les quals estan treballant. El Parlament de Catalunya no té cap poder legislatiu, això ja és incongruent. Una Generalitat que viu pràcticament en l'almoïna que li donen des de Madrid, amb uns traspasos de serveis lentíssims. N'hi hauria per plegar de seguida. És important la presència als Ajuntaments dels grups socialistes i comunistes, més els convergents. Si fem balanç sembla que és impossible el que s'ha aconseguit amb cinc anys. El dèficit era molt gran. I es lluita contra una cosa encara viva que és el franquisme. Hem de procurar que els guanys vagin essent efectius. És una tasca enorme; malgrat tot, s'han fet grans progressos. El fet català és un arbre que rebrota, tot i que el van voler tallar de soca-rel.

L'Avel·lí Artís té fe en la recuperació i retrobant de la identitat de Catalunya

—Actualment sou membre de Nacionalistes d'Esquerra. El que a les passades eleccions semblava que seria una força important, va acabar essent nimoritària...

—Sóc del Consell Polític de N. d'E. Vam treure 50.000 vots, i els andalusos amb 4.000 més van fer dos diputats. Però temo que la nostra funció hauria passat desapercebuda, sense suport, encara que haguéssim discrepat no hauria pas passat res. L'opció de N. d'E. és igualment legítima, ja que recull un sentiment pur i vàlid. Nosaltres pretenem desvetllar la consciència nacional de la gent, no tenim cap

afany de poder.

—Què en penseu d'això que els partits d'esquerra anomenen "vot útil" i que probablement va motivar que N. d'E. no tingués més vots?

El "vot útil" està en funció del resultat. Si l'opció de N. d'E. era una garantia, per què no votar-la? En els actes que vam fer a Girona i comarques vam tenir molt d'èxit. Crec que a Catalunya hi ha molta gent que té formada la consciència nacional latent, desperta. Molta més de la que pot votar en un moment determinat. Qui pensa que abstenir-se és inhibir-se és mentida, ja que està donant força a

una opció contrària a la seva. L'actitud del "tant-se-m'en-fotisme" és seguir la tàctica de l'estruc.

—Quina actitud, quin comportament ha de seguir avui un nacionalista català?

—L'única alternativa vàlida per a nosaltres com a nacionalistes catalans és el dret d'autogovernar-nos. Hem d'ésser independentistes perquè ja sabem que no hi ha altra solució. La paraula independentisme espanta molt a tota aquesta Espanya reaccionària aferrada als principis de: "la grandesa de un imperio, una e indivisible...", això és una farsa. L'única possibilitat de desenvolupament lliure i òptim és la nostra condició de poble lliure sense dependències de cap mena. Avui, al febrer de 1982, sembla que parlar d'això és realment inassolible, però de cap manera vol dir que ho sigui, tanmateix. També ho semblava al 1930, i en canvi al 1931 ho vam assolir. Crec que no hem de perdre l'esperança, i que un dia o altre aconseguirem el reconeixement de Catalunya Nació i Estat. Treballem a partir d'un passat que no s'ha pogut interrompre. La gent continua fidel amb la llengua i jo tinc una fe cega en la recuperació i retrobament de la identitat-condició estatal de Catalunya.

Collectiu de Redacció

Segells que tenien diferents entitats locals, ans de la guerra. Cedits per en Tià.

COSES DEL POBLE

JORNADES PER A LA CAMPANYA DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

el català cosa de tots

A finals del mes de març s'iniciaren a la nostra vila un seguit d'actes que s'acabaren el dia 23 d'abril dins la Campanya promoguda per la Generalitat de Catalunya per a la Normalització Lingüística.

Els actes en el nostre poble han estat promoguts per l'Ajuntament de la Vila i s'hi han adherit les següents entitats: "Amics de la Sardana", "Amics del Teatre", "Associació de Veïns", "Associació Pares Alumnes Lacustari", "Associació Pares Alumnes Ntra. Sra. Carme", "G.E. Bell-Matí", "Casal Parroquial", "Casino Llagosterenc", "CC OO", "CiU", "Comissió Festes", "ERC", "Parròquia de Sant Fèlix", "P.S.C.", "PSUC", "Unió de Botiguers", "U.G.T."

Les jornades començaren el dia 31 de març amb una conferència a càrrec de l'Aina Moll, en el Casino Llagosterenc. Seguidament repartiment dels premis als guanyadors de les redaccions en català escrites amb motiu de l'Exposició de llibres en català feta a l'Ajuntament pel Nadal 81. El dia 2 d'abril, a les 10 de la nit, concert de sardanes al Casino Llagosterenc, a càrrec de l'Orquestra la Principal de La Bisbal. El 14 d'abril, a les 10 de la nit, al Cinema Llagosterenc, projecció de la pel·lícula "COMPANYS, PROCÉS A CATALUNYA", i com a

complement presentació al públic de Llagostera d'un documental de la comarca del Gironès, que és propietat de l'Ajuntament.

El dia 12 d'abril la II Trobada Sardanista a Llagostera, a la plaça de Catalunya.

Per al dia 16 d'abril està previst realitzar una conferència, però en el moment d'escriure aquesta crònica no ens han pogut confirmar el conferenciant, que sembla serà en Jaume Sobrequés, historiador i senador.

Com a cloenda d'aquestes jornades, el dia 23 d'abril, Sant Jordi, a les 8 del vespre, es farà un cercavila espectacle amb gegant, capsgrossos, banda musical, dracs, manies, llençament de bengales, etc. A les 10 de la nit en el Casino Llagosterenc, representació de l'obra "Civilitzats tanmateix" de Carles Soldevila, pel Grup "Amics del Teatre".

A la sortida del teatre es farà un ball de carrer, amb fanalets i sorpreses. Per a la mainada el dia 25 d'abril a les 5 de la tarda, en el Casal Parroquial representació pel grup "Rialles" de l'obra de Folch i Torres, "Les aventures d'en Massagran".

Esperem que tots els actes siguin molt concorreguts i sigui un èxit aquesta campanya per a la normalització lingüística de l'ús del català.

Robatoris a Llagostera

De nou ens veiem obligats a parlar dels robatoris que es realitzen al nostre poble. A començaments del mes de març, se'n produïren alguns a diferents cases de les afores. El valor de les coses que s'endugueren no és pas que sigui molt important, però sí, com ja dèiem en alguna altra ocasió, l'enrenou i l'angústia que deixen en la gent que ha passat per aquesta situació.

Continuament se sent parlar de cases de pagès que han estat visitades pels lladres, i cotxes aparcats en els carrers del poble que són oberts durant la nit. També fa pocs dies, va ésser robat l'Estanc de la Plaça en ple dia.

Creiem que és necessària una millor vigilància, sobretot nocturna, ja que així potser s'evitarien alguns d'aquests fets.

Estrany fenomen

El passat dia de març es deixà sentir a Llagostera, igual que en altres indrets de les comarques gironines un estrany fenomen, que es repetí dues o tres vegades en un matí. Era com un soroll molt fort que féu trontollar els vides a 2/4 de 10 del matí, a quarts d'una i a quarts de dues.

Posats en contacte amb l'observatori Fabra de Barcelona no ens van poder dir quina fou la causa, ja que en els seus aparells no van enregistrar cap fenomen sísmic, ni res d'anormal. Alguns diaris deien que podien ésser avions de prova que trencaven la barrera del sò.

Matança del porc

Unes 500 persones assistiren el dia 14 de març a la "V Matança del porc" al Casal Parroquial Llagosterenc.

Aquesta diada ja s'està tornant una tradició al nostre poble, i és molta la gent que hi participa i col·labora, ajudant a tallar la carn, coent-la, o només anant-hi a dinar. Enguany el bon temps hi acompanyà i la gent pogué passar un bon dia, menjant el menú ja tradicional d'aquesta festa.

Passejant pels terrenys del Casal poguérem observar que ja s'estan portant endavant els treballs de preparació del futur camp d'esports.

Cicle de conferències sobre primers auxilis i dietètica

Organitzat pel Col·legi Oficial de A.T.S. de Girona, amb la col·laboració de la Conselleria de Sanitat de la Generalitat i l'Ajuntament de Llagostera, es féu un cicle de conferències durant

el mes de març en el saló d'actes de l'Ajuntament, sobre primers auxilis i dietètica. La conferència sobre primers auxilis estava a càrrec de Josep Olivet i la de dietètica a càrrec de Laura Padró.

Fou molt poca la gent que hi assistí potser degut a la poca informació que es féu sobre les mateixes.

Incendi a la fusteria Ramos del carrer de Girona

El dissabte dia 27, diada de Carnaval, quedà destruïda completament per un incendi, el taller de fusteria propietat del Sr. Ramos, en el carrer de Girona. El foc s'inicià a les 9 o quarts de 10 del vespre. De seguida foren avisades les autoritats locals, però no van poder avisar-se els bombers perquè els telèfons no funcionaren, no sabem exactament per quin motiu. El cas és que aquests no arribaren fins al cap d'una hora d'haver començat el foc.

La indignació de la gent fou molt gran, ja que en tot el poble no es trobaren mangueres per poder començar a apagar l'incendi i existia el perill que s'escampés a les cases properes, cosa que per sort no va succeir.

La maquinària de la fusteria quedà completament destruïda, així com tot l'edifici ja que el teulat era de cairats de melis que feren molta havia de cremar.

L'incendi de la "Fusteria Ramos" era un espectacle dantesc

ODA AL FOC

La nit de Carnaval mentre tots obriem l'armari per treure la pols de les disfresses, acumulada de diferents generacions, una notícia capgirà tot el poble com un mal presagi: "S'ha calat foc a la fusteria de Can Ramos". Des del passeig es veien unes grans flamarades que sortien de darrera l'edifici del Banc i omplien la fredor d'una nit diferent. Davant la fusteria la gent apilada feia mil comentaris a cau d'orella. El teulat havia caigut i la fusteria era un immens forn crepitant.

Ens omplia una mena d'hipnosi col·lectiva, miràvem el foc sense esma, de tant en tant un comentari autojustificatiu en una boca anònima: "És vergonyós que no hi facin res..." "L'Ajuntament... no hi ha dret". Els culpables semblaven ésser uns "ells" indefinits, inexistents i següem boca-vadats davant aquest espectacle majestuós i gratuït.

L'arribada dels bombers, hora i mitja després de començar el foc —tenint

en compte que es desplaçaven de Sant Feliu i Girona, la tardança sembla una mica injustificada (després ens assabentàvem de què els telèfons no funcionaven, encara no se sap per què) — carregà l'ambient d'una barreja de curiositat a més d'una por controlada. La barrera humana es féu més mòbil, els comentaris que en principi es feien a frec d'orella anaven pujant de to. Acusacions a l'alcalde, especulacions sobre la possibilitat d'evacuació de les cases del costat, es parlava de què l'incendi fos provocat... Però la barrera humana seguia impotent, amagada sota l'anonimat de la nit, plena de sensacions ambigües...

El foc era el veritable rei d'aquella nit de Carnaval, majestuós, incontrolable, ple de vida, element de destrucció i purificació. Tothom l'adorava immòbil aquella nit, amb una espurna de sentiment de culpa a la punta dels dits.

Mercè

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 13 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostisseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maïena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

FORMADA LA JUNTA DEL PATRONAT DEL PENSIONISTA

Recentment s'ha format a Llagostera el Casal de la Tercera Edat. Popularment sembla que ha tingut molt bona acollida perquè amb menys d'un mes, compta ja amb més de cent socis. Per assabentar-nos de com ha estat la seva formació, hem parlat amb alguns socis, entre ells el President i el Secretari de la Junta.

—Com i per què es formà aquest Casal?

—Va sorgir arrel de l'Homenatge a la Tercera Edat el 18 d'octubre passat. Es va formar perquè hi havia unes inquietuds per part d'un grup de pensionistes en veure les possibilitats de poder fer coses.

—De quina manera està organitzat el Casal?

—En una reunió celebrada el 16 de febrer, es va formar la següent Junta, per votació democràtica: President: Joaquim Colomeda, Sots-President: Martí Masvidal, Vocals: Joan Castelló, Josep Fàbregas, Antoni Grau, Artur Oliveras, Josep Ramonet, Joan Valentí, i com a Secretari el Sr. Domingo, Delegat de "la Caixa". De moment ens reunim a la sala d'actes de l'Ajuntament. Comptem amb el suport legal de la llei d'associacions.

—Quines pretensions teniu a nivell de poble?

—En primer lloc aconseguir un local social, ja que podríem treballar més i s'associaria molta més gent. La nostra tasca dins el poble és de donar ajut al jubilat en el que calgui, l'organització de l'homenatge a la Tercera Edat, programació de viatges, festes i l'esbarjo en general.

—Heu tingut col.laboració d'alguna entitat?

—De moment, a nivell general hem tingut la col.laboració de l'Ajuntament i "la Caixa" (dins l'obra social de "la Caixa" hi ha un apartat d'ajudes). També a la Festa de la Tercera Edat hi va participar molta gent, col.laboració que agraïm una vegada més.

—Com funciona la inscripció?

—El preu és de 50 pessetes que s'han d'ingressar en una llibreta a la vista a "la Caixa" a nom del Patronat. Per ara no es fan pagar quotes mensuals, només la quantitat esmentada per pagar el carnet.

—Quina resposta teniu per part de les dones?

—Hi ha trenta senyores pensionistes apuntades. De senyores soles no n'hi ha gaires, quasi tots som matrimonis. Però que quedi clar que el Patronat és obert per a tothom.

Collectiu de Redacció

Gira per Suïssa de l'orquestra "La Principal de Llagostera"

A primers de juny, la cobla-orquestra "La Principal de Llagostera" iniciarà una gira d'uns 15 dies per Suïssa on oferiran una sèrie de concerts. Esperem obtinguin un gran èxit.

Visita al Pantà i a la Central Hidroelèctrica de Susqueda

El propassat dia 26 de març els nens i nenes de 4.rt. i 5.è vam anar d'excursió al pantà de Susqueda. Primer vam veure la presa. Un senyor ens explicà moltes coses. Ens va dir que a l'any 1962 s'iniciaren les obres i s'acabaren l'any 1968. L'aigua del pantà té una profunditat de 50 m. i un desnivell de 165 m. respecte a la Central. Embassa 235.000.000 m.³, és a dir, es podrien omplir 235 mil milions d'ampolles de litre. L'alçada de la presa és de 135 m. amb una longitud de 360 m. L'amplada de la base és de 21'5 m. i l'amplada de dalt és de 5 m. Cada 15 m. hi ha unes galeries que la travessen per poder controlar els moviments de dilatació i contracció que hi queden registrats en uns aparells. També hi ha un sismògraf que mesura els terratrèmols. El tècnic que ens va atendre ens va dir que degut a la forma de mig ou que té la presa, caldria un terratrèmol molt fort per poder-la esquarterar.

Després vam visitar la Central hidroelèctrica que està 200 m. fida dintre la muntanya. A la sala de turbines, aquestes voltaven tan de pressa i eren tan grosses que feien una fressa que n'hi havia per tornar-se boig. Els generadors eren com uns dinamos gegants de bicicleta.

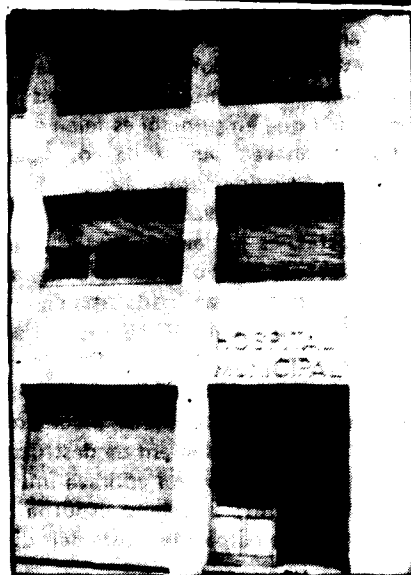
Ens va agradar molt i ens ho vam passar molt bé.

Volem agrair l'ajuda econòmica de la Caixa de Pensions

Alumnes de 4.rt. i 5.è del Col·legi Públic Lacustària

EN LA MORT DEL Sr. MILÁN

No és costum d'aquest "Butlletí" publicar notes de societat, ni en conseqüència necrologies, però entenem que la mort de Josep Milán Lerin, ocorreguda a Barcelona el dia 18 de març, als 72 anys, requereix una especial menció. El Sr. Milán ha fet diferents aportacions, tan materials com econòmiques, a la vila de Llagostera com ho demostra l'edificació de la part nova de l'Hospital (també un complet equipament), la construcció i instal·lació dels locals de la Creu Roja, donacions al Casal Parroquial, etc. El seu altruisme, poc corrent en les persones de les seves possibilitats, farà que sigui recordat a Llagostera com un home indulgent i benefactor.

El Sr. Milán va fer moltes aportacions a l'Hospital

EL PLE

12 DE MARC DEL 1982

Després d'aprovar l'acta anterior, llegir la correspondència (de la qual destaquem una carta de la Telefònica dient que l'avaria del servei, la nit del dia 20 de febrer, podia estar ocasionada, d'una banda per efectes de l'incendi de Can Ramos i, de l'altra pel gran nombre de trucades que, a efectes de l'esmentat incendi, es degueren efectuar en aquells moments, saturant totes les línies (?); i assumptes de tràmit, el ple es va centrar en tres punts:

—LOAPA (Llei Orgànica d'harmonització del procés autonòmic).

—Retolació de cartells en català, i

—Servei d'apagafocs.

LOAPA:

El Sr. Puig va llegir una moció en la qual es considerava la importància de què els ajuntaments adoptin una postura davant aquesta llei. D'aquesta moció destaquem els següents punts:

—El trencament de l'evolució autonòmica i del pacte polític de la Constitució amb l'Estatut d'Autonomia, sense comptar amb la voluntat dels ciutadans de Catalunya.

—La continuació del poder de l'estat espanyol sobre els governs autonòmics, retallant la funció de la Generalitat.

En conseqüència, el regidor va proposar solidaritzar-se amb el Parlament de Catalunya i demanar la retirada de la LOAPA de les Corts Generals.

Seguidament, el Sr. Parés va llegir una esmena en la qual es demanava de rebutjar la moció anterior, considerant que no era competència de l'Ajuntament. L'esmena no va ésser aprovada i es votà favorablement la moció.

Retolació de cartells en català:

El Sr. Clara va llegir una moció, referent a la normalització del català. Es proposava que s'edités un band, recomanant als botiguers i locals comercials que posessin els rètols i cartells en català. Per tal que aquesta mesura no fos una càrrega pel comerciant, durant cinc anys se li atorgaria una bonificació del 30 per 100 sobre l'impost de rètols.

Referent a aquesta moció, el Sr. Nuell va manifestar que no li semblava adequat que l'Ajuntament hagués de

pagar uns rètols de caràcter particular. A la fi, la moció es va deixar sobre la taula.

Servei d'apagafocs:

El grup socialista, veient la impotència de l'ajuntament davant el foc del passat dia 20 de febrer a Can Ramos, va proposar les següents mesures:

1.— Readquisició del vehicle apagafocs.

2.— Disposar dels utensilis necessaris i d'un personal preparat per actuar davant una urgència.

3.— Controlar amb rigor les normes de seguretat que totes les indústries han d'observar.

La proposta es va complementar ressaltant la urgència de les mesures, tenint en compte la responsabilitat de l'ajuntament en situacions d'aquesta índole.

Seguidament, el Sr. Santamaria va ressaltar que s'efectuaven gestions amb la Diputació de Girona, per recuperar el vehicle apagafocs, però la Diputació considera que no ens el pot tornar si no tenim personal adiestrat per fer-lo servir.

El Sr. Codina va fer saber que la Generalitat proposa formar a cada municipi un cos de voluntaris, que serien adiestrats, tindrien un sou i estarien assegurats. La funció d'aquests seria la d'actuar abans no arribessin els bombers. Aleshores, un cop format aquest cos, la Diputació atorgaria el vehicle i materials necessaris.

Seguint amb el tema dels incendis, hi va haver una mena de debat sobre els equips apagafocs que farien falta. En general, es va opinar que a nivell de poble no es poden tenir equips suficientment eficaços, però sí que cal disposar d'utensilis per tal de no estar plegats de mans i donar impressió de descontrol davant un fet d'aquests.

A la fi s'acordà:

—demanar el vehicle, formant abans el cos de bombers.

—revisar les condicions de seguretat en les indústries, en tot el referent a incendis.

Es va acabar amb l'apartat de precís i preguntes.

Col·lectiu de Redacció

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERA

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

BUTLLETI de Llagostera

COSES DEL POBLE

LA CAMBRA AGRÀRIA LOCAL ES PREOCUPA D'INFORMAR LA PAGESIA

Amb l'organització de tres conferències en el termini d'un mes, la Junta de la Cambra Agrària que ja vam entrevistar en el Butlletí d'octubre passat, ha demostrat la seva preocupació per informar a tota l'agricultura i ramaderia de Llagostera i rodalies

Conferència sobre la fertilitat bovina

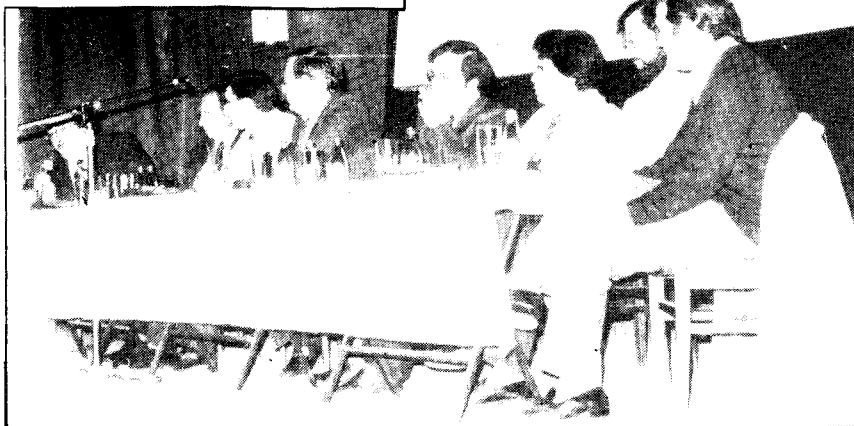
Dia 25-2-82

El Sr. Enric Roca i Cienfuentes, Dr. Veterinari i Cap de Serveis de Sanitat i Producció Animal de la Generalitat, va parlar sobre la "Problemàtica de la fertilitat bovina". La dissertació del Sr. Roca, molt tècnica i ben documentada, es va iniciar fent un repàs a tots els factors que incideixen en la fertilitat bovina, fent especial èmfasi en dos aspectes que considerà bàsics en les explotacions de vacuïllet: "L'alimentació i la millora genètica, mitjançant la inseminació artificial, com a pilars fonamentals de la necessitat que hi ha d'augmentar la rendibilitat de les explotacions". D'altra banda, va recalcar la importància que té el fet d'acollir-se al registre provisional de granges de producció lletera com a primer pas per fer un estudi seriós del potencial lleter dels Països Catalans, destacant tanmateix, els esforços que està portant a terme la Generalitat en la campanya de Sanejament i erradicació de la tuberculosi i brucel·losi bovina.

Aquesta xerrada estava organitzada a més de la Cambra, per l'Obra Agrícola de "la Caixa" i pel grup lleter "Ramaders del Gironès". Al conferenciant l'acompanyaven el Sr. Querol, cap de la Prefectura de Ramaderia de Girona, el veterinari del Grup Lleter Sr. Joan Corominas, el veterinari titular Sr. Josep Maria Coris, el President i Secretari de la Cambra, un veterinari dels Serveis de la Generalitat i el Sr. Delegat de "la Caixa", que va cloure l'acte, al que assistiren unes setanta ramaders.

L'agricultura catalana davant la del Mercat Comú

Aquesta xerrada es va fer primer, el 21 de febrer, però en no poder-hi assistir el conferenciant anunciat, el President de la Confederació de Cambres

La taula que acompanyava al conferenciant Sr. Enric Roca

Agràries de Catalunya, Sr. Josep Maria Giral i Forner, va ésser substituït per un membre del seu departament. La segona conferència, ja pel Sr. Giral, va ésser el diumenge 21 de març, i era molt esperada per tots els qui es mouen al voltant de la nostra agricultura i ramaderia, ja que tothom és conscient, que en un temps més o menys llunyà, tindrem els mateixos o pitjors problemes que els que està travessant l'agricultura i ramaderia comunitària.

El Sr. Giral, profund coneixedor del Mercat Comú des de la seva presidència de la Confederació Europea de Cambres Agràries, va donar molta importància a la producció lletera, ja que la comunitat s'està movent en excedents de producció, la qual cosa els ha portat a una potenciació dels derivats làctics.

És necessari unir-se en Agrupacions Agràries

Reconeixent l'esforç que està fent la nostra ramaderia per millorar la producció de llet, manifestà que el següent pas és la unió de tots els productors, mitjançant associacions de productors agraris, per fer viable la sortida i comercialitzar els productes, ja que a la CEE el 80 per 100 dels productes estan agrupats en cooperatives o similars.

Eleccions a les Cambres Agràries

Quant a les Cambres Agràries, va dir que si bé temps enrera es volien abolir, ara constitueixen una eina de treball molt vàlida per defensar els interessos de la pagesia. Sobre les properes eleccions, digué que era indispensable abans, la realització d'un cens agrari real i complet.

Aquesta conferència era amb col·la-

boració de la Caixa Rural i acompanyaren al conferenciant: el Sr. Clos, membre del seu departament; Sr. Ramon Rovira, president de la Cambra Agrària de Girona; Srs. Heres i Teixidó, representants de la Caixa Rural; i Delfi Olivé, president de la Cambra local.

Cal destacar que al final de les xerrades s'establiren uns interessants col·loquis, que reflectiren les inquietuds i l'interès dels assistents,

Col·lectiu de Redacció

AIRES PRIMAVERALS

*El rossinyol fa viatges
de l'arbreda en el roser
i, entre cantada i cantada
s'atura en el cirerer.
Les cireres són vermelles
les roses perfumen bé,
són regals de Primavera
que m'alegren d'allò més.
M'agrada sortir als afores
(cada any amb més interès)
veure els camps i la riera
amb ses catifes de verd.
Al matí fresca rosada
a la tarda amb cel serè
cap llum vers la muntanya
quan el sol hi bat de ple.
Això és pau, això és vida
i si el paisatge floreix
cerco la Natura amiga
que m'ho dona tot per res.*

Josep Calvet

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Menjars del temps de la meva àvia i padrina Faustina. Any 1860.

Es diu que el ventre porta a les cames i les cames tot el demés de la persona.

MENJARS PER DIES DE QUARESMA

"Tenca Fregida"

"Prepararàs un adob compost de un got d'aygua, un de vinagre, sal, pebre, herbes fines picades y bon oli, s'hi deixen les tenques partides de llarch a llarch per espay de dues hores, y's treuen pera enferinarles fregirles y servirles ab una guarnició de cerfull y julivert fregit."

"Llusset a la graella"

"Netejaràs y escataràs el peix, fenthi alguns talls al llom, amaninlo ab julibert, oli, cebetes y escalunyes picades. Després d'un parell d'hores de tenirlo en aquest adob, el posaras a les graelles arruixantlo ab el mateix molt sovint. Quant estigui al punt, el serviras ab una salsa y t'ofones."

"Carpa estofada"

"Després de buidarla y escatar-la, la couras sencera ab arreus tallades a tires, farigola, julibert, cebetes tallades, llorer, pebre, sal, un porrò de vi, llart fresch pastat ab farina, un xich de vinagre, pebre y sal. Una vegada cuyta la carpa, la separaras, posantla en una plata y colaras l'adob, fentlo reduït fins a punt de salsa a la que hi afegiras tofones y una anxova picada, ab lo que cobriras el peix al servirlo." Vi V

L'execució de 5 anarquistes fou el tràgic desenllaç de les commocions socials viscudes a Xicago el maig del 1886.

Les condicions infrahumanes de treball, els sous de misèria, les jornades interminables, van fer sortir els treballadors al carrer. L'exigència de viure dignament conquerí la ciutat. La vaga es generalitzà, i el crit de justícia sortia de totes les boques. La força dels obrers units va somoure Xicago i òbviament la repressió no es va fer esperar, arribà d'hora i amb tota cruïsa. La violència s'apoderà dels carrers, treballadors i policies moriren enfrontats.

El ressò d'aquests fets recorregué el món i arribà als Països Catalans. Les primeres repercussions van tenir lloc a Barcelona i Sant Martí de Provençals, on els anarquistes obriren una intensa campanya amb motiu d'obtenir la jornada de vuit hores.

Tres anys més tard, el 1889, en el Congrés Internacional Socialista s'instituï el Primer de Maig com a jornada de lluita del proletariat Internacional. Els objectius immediats eren l'obtenció dels anomenats 3 vuits. És a dir, la divisió del dia en tres parts: 8 hores de treball, 8 d'educació i 8 de descans. A l'horitzó i somni de tots, la transformació de la societat capitalista en socialista.

A partir d'aquesta institució sorgí una clara diferència entre els plantejaments socialistes i anarquistes. A Catalunya, l'1 de maig del 1890 els primers impulsaren la celebració de manifestacions o mítins pacífics que lliuraven peticions obreres a les autoritats. Els anarquistes seguien l'estratègia de la vaga general i aconseguiren que gran part del Principat els secundés fins el 12 de maig, data en què els patrons concediren la jornada de 8 hores. Si bé aquesta consecució fou efímera en molts rams, hi hagué un relleuament de l'organització obrera i s'inaugurà una acusada sensibilitat entorn la qüestió social. La legislació i institució d'aquesta diada en molts estats, ha desvirtuat el seu sentit originari, convertint el que era una jornada de lluita en una Festa de Treball.

Avui, quan han transcorregut pràcticament 100 anys i malgrat que persisteix en molts llocs l'explotació i la injustícia social, el moviment obrer als Països Catalans s'ha enfeblit molt. La massa treballadora no està unida, els sindicats compten amb un índex d'afiliació molt reduït i la majoria dels obrers busquen la salvació pel seu compte, a costa del que sigui i de qui sigui.

Rellegint la història i escorcollant entre les impersonals dades i dates, es descobreixen milions de vides segades, sofriments, presó, molta sang vessada en la defensa de les causes populars. Milers de persones que des del més absolut anonim han entregat llur vida per un món més habitable. Per tots ells, pels que han mort lluitant pels drets dels obrers en la confiança de què la seva no era una mort estèril, cal recuperar la vertadera identitat de l'1 de maig.

Un Roig

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

Lletres i números

El dia 1 d'un mes fred, l'atzar posà colze a colze a 2 amics que, segons ells, quan eren més joves feien tronar i ploure; per celebrar la casualitat entraren a l'acreditada taverna de Can 3 quan el rellotge del nostre cloquer donava les campanades de les 4 hores de la tarda. Després de donar-se unes estretes de mà i llargues abraçades decidiren brindar amb un got de bon vi, que valia 5 cèntims; xerraren, rieren i fumaren fins prop de les 6. La xerrada i el tabac els deixà la boca amargantada i el "pas de la sopa" sec, angoixa i senyal d'una tourtuosa 7; en adonar-se que tenien el got 8 determinaren demanar un 9 got de vi que almenys valgués 10 cèntims.

Això m'ho contaren el dia 11 del mes 12 de l'any 13, mig any abans de la guerra mundial de l'any 14.

Per acabar diré que el meu rellotge marcava les 15 hores d'un dia plujós quan acabava d'enllestir aquest escrit.

* * *

Alguns renoms d'uns vells i bons veïns de la nostra vila

"L'ai-ai", "L'àvia Sisa", "L'amargant", "L'ayola", "L'àvia Canera", "L'aroles", "L'aucell", "L'arna", "La bruixa", "El burro d'en Carbó", "En Bufa", "En Buscà", "La burra de la màxima", "La bruixa del paraigües", "En Barrap", "A can Bou", "En Barrabas", "En barres tristes", "En Bronquis", i "En Bofeteja merdes".

* * *

(Fotocòpia de "Activitat i vitalitat en la nostra vila. Anuari de l'any 1926".)

* * *

Per en Tià

PARAULES QUE EM VA ESCRIURE UN HOME

Viu i il·lumina dintre meu un record: el nostre primer petó. Bes tímid, perfumat, dolç i ple de desitjos, sortí de dintre meu entremig de paraules tremoloses i trossegades emparant-lo i acollint-lo amb afany i dolcesa els teus molsuts i vermellencs llavis.

Acompanyen el record aquelles vesprades que en allunyar-me m'abrigava la nostra darrera abraçada plena d'alè i sang ruenta que duu la tendra joventut, obra i cant de la natura.

Tu, il·lusions, somnis i esperances emplen la meua existència.

Així resaven les lletres escrites de l'home que emplena de joia la meua vida.

Margarida del Cabo

POESIA DEL 1912

Temps endarrera es publicaren dintre les planes d'aquest Butlletí unes poesies signades amb el pseudònim Rossinyolet, era un Llagosterí de bona casta, amic i corresponsal durant llargs anys del diari "La Vanguardia" de Barcelona. Aquelles poesies eren recollides del nostre vell i desaparegut periòdic "La Selva", (any 1911).

Avui he arreplegat del mateix periòdic (any 1912) una poesia d'un assidu col·laborador, el senyor Pere Genís de Castell d'Aro, escric poètic que fa honor al seu nom.

Si vos plau, llegiu-lo.

(Transcripció original)

PLOS DE MARE

Recalcada en la vora del bressol,
la pobre mare güaita amb ulls plorosos
aquell tendre infantó que's son, conçol,
i que allí acotxadet, resta amb ulls

closos.

Apenas de son cor s'escapa un breu
suspír,
la mare acongojada tem i plora...
Senyor! no us l'endueu..., l'acaba

de finir
l'infant, que fou uns jorns l'il·lusió
temptadora
d'aquella dona ideal d'amor i de

bondat!

Oh, fill meu! No te'n vagis! Déu meu!
Perquè això feu?
qu'ell ara ve a la vida i em te lo cor

robat;

que es ma esperança!..., que es lo
angel meu!...

i l'infantó ja dorm eternament,
escapant de ses llavis, un somris de
dolçura;

la mare, delirant, s'hi apropa amorosament,
arrancant de son, cor la febre i

l'amargura,

per besarlo en els llavis, somrienta,
e endinçar en el cor de son fillet,
les noves forces que'n lo seu sustenta,
mes...! ¡Oh Senyor!, l'infant ja quashi
es fret;

* * *

Oh fill... del cor d'aquella pobre mare
s'escapa un dolorós suspír de mort!;
i besant, del fillet, la freda cara,
cau a terra plorant sa trista sort!

P. GENÍS ROSELLÓ

Castell d'Aro, 7-1-1912

VITALITAT i ACTIVITAT DE LA NOSTRA VILA ANUARI DEL 1926

Per en Tià

Llagostera V. de 2.401 hab. de H. y 2.473 de D., con Ayunt. de 3.985 hab. de H. y 4.058 de D., a 20 Km. de la capital. Le bañan algunos arroyos, que se unen al río Oñá. Produce corcho, cereales, maíz, frutas y hortalizas. Fiesta Mayor el día de Pascua de Pentecostés. Ferias el día siguiente a Pascua de Resurrección, 24 agosto y 26 diciembre. Mercado los jueves. — (S. G.) — G. P.

27

CAMILO LLIRINOS Comisiones y Representaciones y Corresponsal de este Anuario LLAGOSTERA (Gerona)

Alcalde: D. Joaquín Navarro
Secretario: D. Joaquín Bassets
Jefe municipal: D. Francisco Tarré
Fiscal: D. Florencio Vidal
Secretario: D. Fernando de Travé
Párroco: D. Juan Ferrés y Puntonet

Coadjutores: Don Jaime Frigola, D. Esteban Canellas
Profesionales: —
Prof.: Doña Carmen Gratacós

GRADUADA
Director: D. Joaquín Navarro
Profesores: D. Julián Cutiller, D. Juan Rodà, D. Juan Fabrías

Correos: — Estafeta: D. E. Verrié
Telegrafos: — Jefe: D. Laura Cardiel

Abacerías
Balmañá (Agustín) Calbet (José) Corominas (José) Corominas (Narc.) Creus (Vda. de J.) Gispert (Félix) Llirinos (Camilo) Lliveras (Baltino) Martinell (Eduardo) Martinell M. (José) Miró (Pedro) Presas (Salvio) Rissach (Arturo) Saurí (Juan) Tres (Antonio)

Agencias
DE TRANSPORTES Ciurana (Juan) Comas (Pedro) Font (Narciso) Payret (José)

Agglomerados (Fáb.)
DE CORCHO Raset y Casadevall

Agujas (Fáb.) (Para máquinas de género de punto) Feuerstein (Otto)

Albañiles (Mitros.) (V. Contratistas)
Albateros Ponsati (Luis) Solà (Mariano)
Alfalfa (Alms.) (Los alms. de Paja)

Alpargaterías
Capdevila (Juan) Gibert (María) Lleonart (Jaime) Madri (Vda. de Pedro) Murgadella (Pedro)

Armerías
Canet (Angel) Casadevall e Hijos (Pablo) Recolons (José)

Automóviles servicio
A Caldas de Malavella, diario, a las 5:30, 12:30, 15:45 y 17:45. —
Empresas: Ribó, Font y Artigas, S. A.

A Santa Cristina de Aro
A La Escala, diario
A Montrós

A Palafrugell, por San Feliu de Guixols y Palamós, diario, a las 9:35
— **Empresas:** Ribó, Font y Artigas, S. A.

A Palamós, diario
A Fanals o Playa de Aro
A San Feliu de Guixols, diario, a las 15:00 y a las 21:10. — **Empresas:** Ribó, Font y Artigas, S. A.

A Palafrugell, diario
A Tossa, diario
DEPOSITO y TALLER Casadevall

Bancos (Corresponsales)
Rissach (Arturo) Rodas (Clemente)

Banqueros
Bosch y Codolà Bruguera (M.)

Barberías
Brunet (José) Capdevila (Franc.) Capdevila (Silvire) Masgrau (Joaquín) Riera (Ernesto) Seda (Juan) Vidal (José) Vidal (Pedro)

Bencina (Depots.)
Balam (Tiburcio) Rissach (Arturo) Says (Francisco)

Biscochos (Fáb.)
Balam (Tiburcio) Valmaña (Antonio)

Bombas (Constr.)
Casadevall (N.)

Cacharrerías
Canet (Angel) Marqués (Vda. de Hermenegildo) Miró (Pedro) Puig (José)

Cafés
Balam (Tiburcio) Sais (Casimiro)

Caldeterías
Casadevall Marqués (Vda. de Hermenegildo) Pey (Luis) Tarrés (Miguel)

Carbón (Depot.)
MINERAL
Llirinos (Camilo)

Carnicerías
Canet (Pedro) Cantó (Ramón) Capdevila (Joaquín) Capdevila (Pedro) Codina (José) Gortol (Vda. de Roca) Juan) Solés (José)

Carpinterías
Bach (Juan) Casademont (Ricardo) Colla (Pedro) Sala (Damián) Tarradas (Ramón) Verdaguier (Narc.)

Carros (Constr.)
Costa (Pedro) Figueras (Pedro) Planellas (Joaquín)

Carruajes (serv.)
(Para mercancías)
A Caldas de Malavella, diario
A Cassà de la Selva, diario
A Santa Cristina de Aro, diario
A Castell de Aro, diario
A Playa de Aro, diario
A San Feliu de Guixols, diario
A Palamós, diario
A Palafrugell, diario
A Tossa, diario

DEPOSITO y TALLER Casadevall

Bancos (Corresponsales)
Rissach (Arturo) Rodas (Clemente)

Banqueros
Bosch y Codolà Bruguera (M.)

Barberías
Brunet (José) Capdevila (Franc.) Capdevila (Silvire) Masgrau (Joaquín) Riera (Ernesto) Seda (Juan) Vidal (José) Vidal (Pedro)

Bencina (Depots.)
Balam (Tiburcio) Rissach (Arturo) Says (Francisco)

Biscochos (Fáb.)
Balam (Tiburcio) Valmaña (Antonio)

Bombas (Constr.)
Casadevall (N.)

Fabricas (Salvador)
Frigola (Clemente)
Llirinos (Camilo)
Masó (Baudilio)
Pujol (Viuda de Juan)

Coms. religiosas
III. Carmelitas. — Superiora: Madre Asunción Pallau
III. Veladoras de San José. — Superiora: Madre Visitación Sagrera

Confiterías
Frigola (Clemente) Llirinos (Camilo) Masó (Baudilio) Pujol (V. de Juan)

Contratistas constructores de obras
Mundet (Juan) Regolta (Andrés) Soler (Roberto)

Corcho
COMERCANTES
Coris (Gerardo) Ferrer (Juan) Gispert (Sebastián) Martí y C. Martí (Francisco) Masgrau (Emilio) Molina y Casadevall

Lana de corcho (Fábs.)
Ferrer (Juan) Molina y Casadevall

Leñas (Fáb.)
Vila (Manuel)

Máquinas (Fáb.)
Casadevall Recolons (José)

Medicos
Font (Francisco) Pascual (Domínguez)

Mercerías
Amargan (Emilio) Cortina (José) Estarús (Dolores) Madri (Vda. de Pedro)

Modistas
Asmerich (Enrique) Basset (Carmen) Compta (Clotilde) Giral (Enriqueta) Guart (María) Madi (María) Mont (Francisca) Poch (Rafael) Rodó (Miguel) Vicens (Carmen) Vilanova (Francisco)

Cuberos toneleros
Bas (Jaime) Forri (José)

Droguerías
Frigola (Clemente) Masó (Baudilio) Pujol (V. de Juan)

Electricidad
Canet (Angel) Casadevall Recolons (José) Tarradas (Ramón)

Escuela
Ballas Artes (De.)
Director: D. Rafael Mas

Estancos
Fabrías (Salvador) Martinell (José)

Estererías
Ballellinas (José) Madi (V. de Pedro)

Farmacías
Aroher (Pedro) Saurí (Juan)

Fonías
Balam (Tiburcio) Mayol (José)

Galletas (Fáb.)
Valmaña (Antonio)

Ganado (Trats.)
Camós (Ampelio) Carreras (Juan)

Gaseosas (Fáb.)
Vila (Manuel)

Granos (Comtes.)
Frigola (Clemente) Llirinos (Camilo) Lliveras (Baltino) Presas (Salvio) Puig (José)

Herrerías
Deu (Eloy) Rigau (Miguel) Sais (Francisco) Vallmajó (Narciso)

Hojalaterías
Canet (Angel) Casadevall Pey (Luis) Recolons (José) Tarradas (Ramón) Tarrés (Miguel)

Joyerías
Balmañá (Fausto) Romá (Delfín) Verdaguier (Miguel)

Juguets (Fáb.)
Balmañá Hnos.

Lampisterías
Canet (Angel) Casadevall Marqués (Vda. de Pey) (Luis) Recolons (José) Tarrés (Miguel)

Planchadoras
Borrell (Angela) Matas (Montserrat) Noguera (Franc.)

Posadas
Tres (Antonio) Vidal (Joaquín)

Propietarios (Prales.)
Bartís (Pedro) Coris (Gerardo) Ferrer (Juan) Font (Narciso) Gelabert (Catalina) Gotarra (Narciso) Lllorens (Ampelio) Lliveras (Miguel) Martinell (Franc.) Maymir (Dolores) Prats (Tomás) Vidal de Llobatera y Albó (José)

Quincallerías
Marqués (Vda. de) Tarradas (Ramón) Tarrés (Miguel)

Recaderos
A Barcelona. — José Soler
Jaime Palahí
A Gerona. — Joaquín Puig
A Palamós. — José Pairet
A San Feliu de Guixols. — Narciso Font

Relojerías
Roda (Delfín) Verdaguier (Miguel)

Roleros (Fáb.)
Müller y Wessel

Representante
Llirinos (Camilo)

Ropa blanca (Confeción)
Madi (Rita) Mas (Alejandrino) Masgrau (María) Masgrau (María)

Ropas hechas (Coms.)
Amargan (Emilio) Burch (Franc.) Bustins (José) Estarús (Dolores) Font (Juan) Fullá (Enrique) Gilbert (María) Masó (Miguel) Mestres (Emilio) Poch (Rafael) Quintana (Miguel) Rodó (Miguel)

Seguros (Agenc.)
Catalana (La). — Agente: D. Arturo Rissach
Union (La). — Agente: D. Narciso Verdaguier

Serrin de corcho (Fáb.)
Coris y C.

Sifones (Fáb.)
Vila (Manuel)

Societades
Casino Llagostereense
Centro Agrícola y Social
Cooperativa La Regeneradora
Fraternidad Republicana
Somniers (Fáb.) Soler (Gervasio)

Tabernas
Balam (Tiburcio) Rosacoma (Greg.) Carreras (Ramón) Casas (Juan) Cumillera (José) Ferrer (Arturo) Fullá (Pedro) Gispert (Félix) Lliveras (Baltino) Madi (José) Masgrau (Ramón)

Tapas de corcho (Fábricas)
Amat (Vicente) Ametller (José) Basas (Manuch) Buxeda (Lorenzo) Camós (José) Camós (Rosendo) Carreras (Viuda de José) Comas (Silverio) Coris (Gerardo) Coris (José) Estañol (Gerardo) Esteva (Vicente) Freres y Hijos (P.) Frigola (Emilio) Gispert (Narciso) Gispert (Sebastián) Martí y C. Martí (Francisco) Masgrau (Emilio) Molina y Casadevall Nadal (Juan) Nohé (Narciso) Puig (José) Raset (José) Recolons (Pedro) Ribas (Jaime) Roget (Francisco) Roquet (Francisco) Roqueta (Félix) Sala (Pedro) Sastre (María) Simón (Arturo) Vidal (Joaquín) Vilallonga (Espici-dión) Vilallonga (Juan)

Transportes (V. Agencias)

Veterinario
Coris (Narciso)

Yute (Embalajes)
Masgrau (Vda. de)

Zapaterías
Ballell (Mauricio) Ballell (Salvador) Calvet (Clotilde) Guitart (Esteban) Surinach (Amadeo)

Zucos (Fábs.)
Parés (Vicente) Nogué (Juan)

VEHINAT DE BRUGUERA. — L. de 303 h. de H. y 302 de D.

VEHINAT DE CANTALLOPS. — L. de 153 h. de H. y 154 de D.

VEHINAT DE CERRA. — L. de 136 h. de H. y 139 de D.

VEHINAT DE FERRER. — L. de 170 h. de H. y 171 de D.

VEHINAT DE GARCIA. — L. de 68 h. de H. y 69 de D.

VEHINAT DE GAY. — L. de 170 h. de H. y 171 de D.

VEHINAT DE LLIBRE. — L. de 151 h. de H. y 152 de D.

VEHINAT DE MATA. — L. de 63 h. de H. y 64 de D.

VEHINAT DE PANE. — L. de 197 h. de H. y 198 de D.

VEHINAT DE POCARINA. — L. de 162 h. de H. y 163 de D.

VEHINAT DE S. LORENZO. — L. de 178 h. de H. y 179 de D.

LA REFORMA DELS ESTATUTS DEL CASINO O LA NECESSITAT D'UNA REFORMA

El Casino Llagosterenc és, per diferents motius, l'entitat més arralada del poble. El seu incomparable edifici i el gran nombre de socis en són dues raons evidents. Amb el pas dels anys l'entitat ha conegut diferents èpoques, la millor potser pel voltant del 1929 quan es van redactar els Estatuts i es va fer la reforma de l'edifici. La més dolenta després de la guerra amb l'abandó i saquejament de la biblioteca, i més tard pel progressiu endarreriment de l'immoble, deixant d'ésser una entitat per al soci, ja que ara, tothom hi té l'entrada lliure, no oferint tampoc (al soci) el que una entitat que es diu cultural i recreativa hauria de donar.

En els últims anys, s'ha anat arrenjant l'edifici, amb unes necessàries millores, i ara és quan s'engega el projecte més ambiciós: Reformar els Estatuts, procurant paulatinament que el Casino sigui una societat per i del soci.

Volem aprofitar aquesta introducció per recordar que el Casino, fundat el 19-10-1888, arribarà aviat al centenari, efemèrides que sens dubte ja s'hauria de començar a preparar, perquè, com sol passar sovint en aquest nostre país, no ens agafi desprevinguts, i es pugui donar als actes que es poden celebrar, el relleu i la importància que un aniversari d'aquesta magnitud es mereix.

L'atractiu dels locals del Casino

Durant els mesos de febrer i març s'han celebrat una sèrie de reunions, que han acostat els socis a la problemàtica del Casino. Per a la primera d'aquestes reunions es va enviar a aquests, un Balanç corresponent als anys 1978/9/80/1, que va ésser aprovat per l'Assemblea, però en el que indubtablement hi és necessària una revalorització, actualització i periodicitat (de presentació). En el mateix hi consta el deute que té amb la Societat, la Carme Clauselles, arrel del fallit "Bingo", un dels fets més criticables de les darreres Juntes, ja no solament per ésser el causant d'unes pèrdues que volten el milió de pessetes, sinó perquè va significar la hipotecació (per sort momentània) del local d'actes socials per excel·lència de Llagostera (teatre, conferències, vetllades...), el Cinema del Casino.

Un espai potser encara més tradicional és el magnífic marc del Saló-Cafè, lloc de reunió i esbarjo, local de gran bellesa, amb el que es pot sorprendre fàcilment a qualsevol amic foraster. Potser l'únic agravant, és el toc "masclista", que si bé està superat en teoria, no ben bé en la pràctica, sobretot a determinades hores.

Per completar aquesta trilogia, hi ha el saló de ball, ara discoteca, d'explotació particular, única forma de garantir el seu funcionament, essent rentable alhora. Aquí però, i vist com van can-

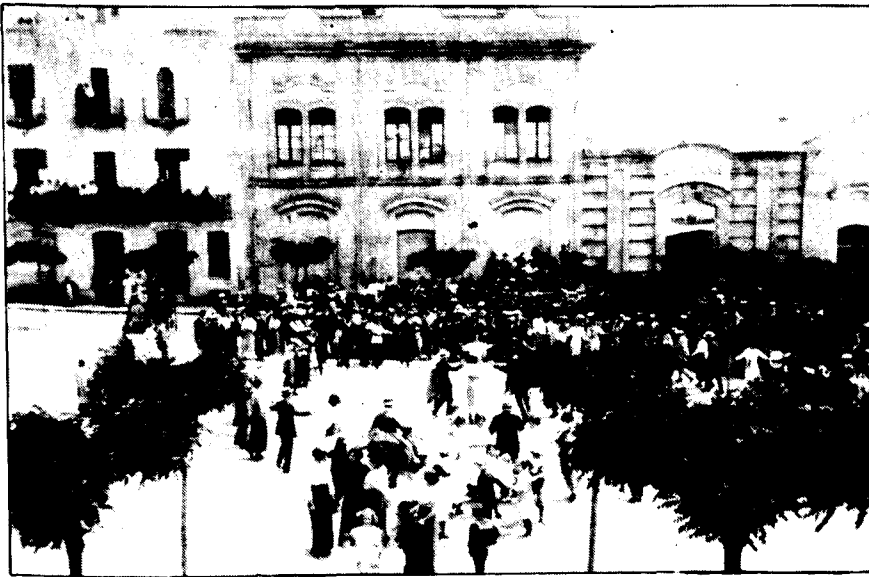
viant les coses, probablement hauria estat millor restaurar la sala en la forma original, potser més adornada, convertint-la en un local "retro", estil "La Paloma" de Barcelona o altres, pràctica que està gaudint de gran èxit actualment.

No ens podem oblidar de les dues sales de conferències, exposicions, etc., la prevista biblioteca, i les moltes possibilitats que encara ofereix tot el conjunt.

Primer pas per a la Reforma

De la primera reunió s'ha de destacar: el fet de què no es va poder completar la Junta, el retornar (sembla que definitivament) el nom oficial de CASINO LLAGOSTERENC, el canvi de Consergeria i la conformitat per reformar els Estatuts.

A finals de febrer la Junta va enviar a tots els socis una còpia dels mateixos, que consten de

Una bella imatge de l'època. Amb la sardana i el vell Casino. (Cedida per M. Llorent)

121 articles i que des de l'any 1929 tenen vigència. Deien així en la presentació:

"En la darrera Assemblea Extraordinària del cinc de febrer, es decidí, entre altres temes, modificar els Estatuts del Casino a fi i efecte d'establir una base jurídica sòlida i vàlida per al temps actual i amb projecció de futur. La Junta Directiva ha volgut iniciar aquest procés de reforma adreçant a cada un de vosaltres una còpia dels Estatuts que, des de l'any 1929 fins ara, regulen el funcionament de la Societat. Aquesta reglamentació, adaptada formalment a la legislació de l'any 1965, serà l'objecte de les modificacions que s'han de basar, principalment, en plantejament de nous objectius per al Casino.— De tots és coneguda la importància d'aquesta tasca i la necessitat de fer-la bé amb la participació del major nombre de socis. Per a tal efecte s'ha constituït una COMISSIÓ DE REFORMA DELS ESTATUTS DEL CASINO de la que podeu formar part assistint a la primera reunió que tindrà lloc al local del cinema de la Societat, el 26 de març. Mentrestant, la Junta serà receptora de totes les suggerències que formulin els socis.— Recordant-vos que el Casino serà el que reflexin els Estatuts i que els Estatuts han de reflexar la nostra voluntat..."

Elecció de Conserge

El 23 de març es va celebrar la Reunió Ordinària per elegir conserge, plaça per a la qual s'havien presentat dotze sol·li-

citats. Després d'una selecció (els candidats havien d'acceptar unes condicions que imposava la Societat —la primera vegada des de molts anys—), es van escollir tres professionals: Antoni Guirado Pérez, resident a Figueres (havia estat a "Can Meri"), Sebastià Padilla Rodríguez, propietari del "Black Cat" i Carles Recasens Vecina, que té a Llagostera el "Bar Sais". Després d'haver llegit els informes i aportacions dels interessats, es va fer una votació de tots els socis presents (cent), essent escollit Sebastià Padilla per 65 vots, seguit d'en Guirado amb 13 i en Recasens amb 11, amb 9 vots en blanc i 2 nuls.

El Casino per als socis

D'aquesta reforma estatutària, hi ha un aspecte que destaca, és l'aplicació a curt termini de què l'entrada al Casino només sigui per als socis (exceptuant ball i cinema). Indubtablement aquesta mesura ha de ser molt sospesada, i d'això els membres de la Junta en són molt conscients. Hi ha un acord amb el Conserge de prova de sis mesos, i després sembla que s'aplicarà. Hom pensa que tractant-se d'una societat de caire cooperativista, els únics propietaris són els socis, és de lògica que siguin aquests els que se'n beneficiïn, cosa que fins ara no ha estat així.

No pensem es tracti de marginar a ningú, ans al contrari, ara amb la Reforma dels Estatuts, en la que es tractaran temes com la Festa Major (probablement no serà obligatori adquirir l'abonament, i hem de recordar que si per una banda el Casino arrisca molt amb poc benefici, per altra tampoc en té l'exclusiva), el poder apuntar-se les dones, etc.

Creiem que és el moment en què l'entitat ha de ser més oberta a tothom convertint-se en un vertader nucli canalitzador de la vida social, cultural i recreativa llagosterenca.

Col·lectiu de Redacció

**RICARD
MONTIEL
I AGUILÓ**

CONSTRUCCIONS

C/. Cadí, 6 (Urb. Rufí)

Tel. 83 07 77

LLAGOSTERA

APUNTS SOBRE CACIQUISME I CULTURA A LLAGOSTERA

(VERS 1910)

En aquest article m'agradaria de discutir alguns aspectes cabdals de la cultura i l'associacionisme llagosterenc de les primeres dècades de segle. De fet tinc força avançada una petita recerca sobre l'evolució cultural de la vila de 1890 a 1950, de la qual aquestes ratlles, juntament amb l'article publicat a la Miscel·lània del Col·legi Universitari de Girona (vol II) amb motiu del seu desè aniversari, en són una mena de primícia.

Caldrà establir molt millor tot el relatiu al que hom ha anomenat període caciquil de la dinastia Roure. Segons M. Mercè Carbó ("Revista de Girona", 91, p. 71) el cacic Jaume Roure va administrar el municipi des del 1897 a 1909. I, més envall, afirma que "més de 25 anys va durar el caciquisme a Llagostera". Una de les característiques del caciquisme, fenomen complex de dominació oligàrquica sobre el qual ara no em puc estendre, és precisament el seu obstruccionisme cultural i la seva despreocupació per la "modernització" del país a través de l'escola pública. En aquest sentit no és, doncs, gens d'estranyar que un vocal de la Junta d'Instrucció local, el metge municipal August Moret, pogués haver fet les declaracions que li atribueix a l'estiu del 1911 "La Selva" (núm. 1), publicació local. Declaracions que —sembla— van ser desautoritzades pel metge, però que, si més no, són reveladores. A través d'elles hom veu

una mica millor la dinàmica micro-local de la creació d'escoles. D'escoles al servei dels sectors de les classes socials del poble:

"La interminable serie de interinidades, dice, por que pasaron las escuelas oficiales en los ominosos tiempos de la dominación caciquil sugirió (sic) a una sociedad obrera la idea de instalar un colegio particular, y esto indujo a otros elementos a establecer otro dirigido por Hermanos que se cerró a los pocos años. Así las cosas y borrado por el digno director de aquél el dictado de neutro que se le atribuía, era llegada la oportunidad de, sumando energías, crear un buen centro de enseñanza; mas el azote de la población, el incansable cacique derrotado, valiéndose de un licenciado que viste hábito, quien con la promesa de un cargo honorífico y bien retribuido se ha constituido (en) el brazo derecho de aquél para crear divergencias, y en el seno de una Junta particular de enseñanza, acusó de ateos al Ayuntamiento y a la Junta de instrucción, con el propósito de romper la versión de todos los elementos".

Aquesta manera força crítica d'expressar-se no amaga, però, la importància que el combat cultural i escolar té cap a 1910. Moment en què les escoles públic-estamentals estan als seus nivells més baixos de prestigi, circumstància de la qual n'és fet culpable el caciquisme (acusació no per còmoda menys real); moment, també, en què ja es veuen clarament les enormes dificultats de l'alternativa laica o neutra en el terreny escolar: l'escola de la Cooperativa de Consum La Regeneradora. Una escola laica topava amb e-

normes dificultats "sociològiques" i administratives per a subsistir en una societat oficialment confessional com la nostra. Això explica prou bé que fins a la data de la dissolució de l'escola de la Cooperativa, els seus directius anessin fent la viu-viu sobre el caràcter no confessional "de facto" i també "de iure" (puix que així ho establien els reglaments aprovats de la cooperativa) de la seva escola.

El parlament que "La Selva" tribueix al metge Moret també fa referència a l'intent d'una "Junta particular de enseñanza" de crear una alternativa escolar anti-laicista a nivell local i, sobretot de l'activitat al si d'aquest Patronat confessional d'un "licenciado que viste hábito" el qual hauria acusat d'ateus l'Ajuntament i la Junta local (oficial) d'instrucció. Aquí caldria escatir si aquest "licenciado que viste hábito" no va ser el que primer va portar l'escola confessional que venia a omplir el buit deixat pels "Hermanos" de La Salle, és a dir, el prevere Jordà, més tard professor de català de la Normal de Girona. Potser l'amic Sebastià Gispert, gran coneixedor de coses de la Llagostera contemporània, ens ho podria aclarir. Recordem que els Germans de La Salle s'havien establert a la vila del 1904 al 1910, al carrer Sant Pere 45 i Consellers 10. Feien primària i estudis nocturns i, oficialment, el seu nom era "Sagrado Corazón de Jesús".

"Dos. sacerdotes (Pedro fàbregas y José Gelabert) tratan, sucesivamente, de encarar la actividad de una cooperativa laica con escuela, que lleva el ambicioso nombre de "la Regeneradora" (pero aunque el mérito corresponde a los dos sacerdotes citados, el impulso vino del párroco D. Lorenzo Durán). Llamaron a la puerta de La Salle, y la escuela cristiana comenzó el 15 de abril del mismo 1904, pero no con acierto. Instalada en la calle San Pedro, un Hermano cayó enfermo y contagiosos, por lo que hubo que alejar las clases de la vivienda (...). Hubo excesivos cambios entre los Hermanos. La verdad es que en 1908 sólo había 55 alumnos. El comité manifestó su insatisfacción, y al año siguiente abandonaron, dejando todo en manos de los Hermanos.

Vista la situación, intervino entonces el "amor propio" de la comunidad. Asumieron la total responsabilidad, afinaron la calidad al máximo, y en 1910 eran ya 120 los alumnos. Plantearon entonces a la villa la continuación o no, dentro de las bases originales; pero el ambiente se había enfriado ya; en tal coyuntura, los Hermanos sólo pensaron ya en acabar con dignidad, casi con brillantez. Fijaron la fecha de la retirada, y planearon una terminación solemne: exámenes públicos, exposición grandiosa de los trabajos del año... Y el 30 de agosto de 1910 se retiraron, con la cabeza alta, pero dejando tras de sí una villa sumida en la ambigüedad" (GALLEGO, La Salle. Centenario en España, Donostia, 1978).

Bé, el que l'historiador de l'Ordre no diu és que entremig hi hagué la Setmana Tràgica i que la burgesia local, o almenys una part d'ella era d'idees contràries a l'ensenyament de les Congregacions. De fet, dintre de l'esperit d'aquesta petita i mitjana burgesia local, hi havia la por a una involució caciquil.

Podem suposar que la lluita a nivell local contra la "dominació caciquil" (ara no entrem a dins del que hi ha darrera d'aquesta expressió retòrica) s'havia fet en bona mesura des de la magna institució local Casino Llagosterenc. No sembla pas que els grans propietaris locals el dominessin mai.

Més aviat caldria pensar que part dels seus directius va constituir anys a venir el "relleu" de l'administració caciquil. Per exemple, és evident que algun dels principals membres del Consistori municipal l'any 1910 havia fet la seva "carrera" pública al Casino Llagosterenc. Aquest seria el cas del primer tinent d'alcalde J.M. Compañó i Terrés, secretari del Casino l'any 1905 i 1907, o del mateix segon tinent d'alcalde, Artur Rissech i Vingut, president del Casino abans de la pèrdua de les darreres colònies.

Com era la vila des del punt de vista econòmic? Quina era als anys trenta la seva estructura socio-político-econòmica? Consultem les dades que ofereix M. Rosa Virós ("Perspectiva Social", B., 10, p. 46 i ss). Ja hem dit que a la Restauració, a les èpoques més glòries del "caciquisme" electoralement Llagostera pertanyia al districte electoral de Girona. Vers 1935, en plena República, el seu percentatge de contribuents sobre el cens electoral era d'un 20 a un 35 per 100. El percentatge de riquesa agropecuària en mans de contribuents grans i mitjans residents al municipi era baix: del 0 al 30 per 100. Això ja ens dóna una clara idea de la minva d'importància del "caciquisme", ja que la "presència" física del gran propietari és bàsica en la dominació caciquil de la Restauració. D'altra banda, i segons el primer cens agrari d'Espanya, a Llagostera no hi predominava pas la parceria sobre l'arrendament. Però si una xifra significativa hi ha és la que fa referència a l'índex d'industrialització l'any 1935, segons la contribució de comerç, indústria i professions del 1935: podem considerar que la vila està situada força amunt pel que fa a aquest índex, molt més amunt en tot cas que els municipis circumdants

i propers (llevat de Cassà i Sant Feliu de Guíxols).

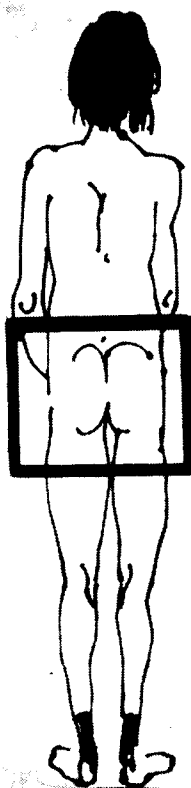
L'època republicana a la vila va precedida de dues importants fetes a nivell cultural i cívic. D'una banda la potenciació de les escoles municipals als anys 20, amb la important presència en elles de mestres com Abelard Fàbregas i sobretot Julià Cutiller. I, per l'altra, el nou esperit de servei cívic del Casino Llagosterenc (període de reforma cap al 1930). L'altra entitat democràtica i plena de sentit social de les primeres dècades de segle és la Cooperativa La Regeneradora. Tots aquests aspectes seran desenvolupats a l'estudi que estic ultimant.

No vull, però, pas acabar aquesta ressenya sense agrair al metge Pompeu Pascual l'accés al seu arxiu particular i a Joan Ventura la invitació a expressar-me a les pàgines d'aquest Butlletí que, tant de bo, pugui continuar informant i formant la ciutadania llagosterenca.

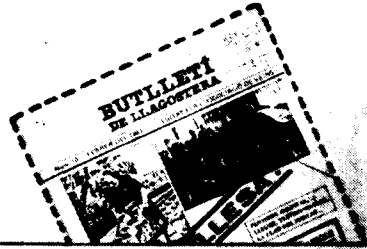
Pere Solà i Gussinyer
La Sagrera, Barcelona, abril 1982

En Pere Solà, historiador i professor universitari, ja va col·laborar en el núm. 19 (Des. 81), amb l'article "La pèrdua del nostre patrimoni cultural popular". De temps, que està treballant i recollint dades sobre el Casino Llagosterenc, la Cooperativa La Regeneradora i d'altres institucions que puguin constituir l'entremat associatiu del nostre poble en una època determinada. La seva tasca és molt important per conèixer un passat immediat que no hauríem d'oblidar.

vet aquí
el....
-lectiu
del

REFLEXIONS SOBRE L'ATUR I LA CRISI ECONÒMICA A LLAGOSTERA

Parlar de la crisi econòmica i de la manca de feina que hi ha a Llagostera, és difícil i complexe. Bàsicament per dues qüestions: 1.ª - Encara és l'hora que s'ha de fer una anàlisi seriosa i amb perspectiva de futur, de la situació i possibilitats de la indústria (com a títol genèric) local. — 2.ª - Per poder opinar de les empreses que han pogut anar a l'orri o que estan en preocupant conjuntura, s'hauria de tenir en compte una sèrie de condicions que no podem contemplar amb facilitat en aquestes reflexions.

Mentre la fàbrica de les Agulles ha tancat les portes, al davant s'està construint.

Un breu repàs

Llagostera és en essència un poble de botiguers, petits artesans i autònoms. Ja fa molts anys que el suro va deixar d'ésser per a nosaltres la indústria capdavantera (cosa no comprensible si mirem el desenvolupament que hi ha hagut a Cassà). No en fa tants que ho ha deixat d'ésser, el sector de la construcció i tot el ram que d'ell depèn. Quan es parla de gran indústria, només tenim un exemple: la Fàbrica Pascual. Sí, també hi ha fàbriques de taps i aglomerats, de punt, empreses de paletes, fusters, pintors, serrallers, mecànics, transports, etc., però tots amb plantilles petites i una més que improbable expansió.

Hem arribat a la "crisi"

En els darrers temps, s'està entrant en situacions límits, la crisi només es aplacada o aplacada pel caramel cada vegada més petit que és el turisme, i més quan les estructures del sistema quasi-capitalista i totalment consumista, s'han anat enderrocant. S'està perdent cada dia més, el poder adquisitiu,

a pesar de la proliferació dels bars... Cosa normal i digne exemple d'un país en el qual quan tothom en ve, nosaltres hi anem, un país en el qual la previsió és quelcom que no s'ha tingut mai en compte, un país en el qual el primer article de la llei es diu "frau".

A Llagostera la llista d'aturats es va agegantant. La caiguda d'una empresa important com el "Disme, S.A." (uns 40 empleats) i recentment "Agujas, S.A." (20 empleats), junt amb els treballadors procedents de la construcció, sobretot de les reduccions de plantilles dels tradicionals empresaris Ragolta, Portas i Soler, comporta que el nombre de parats augmenti constantment.

La legalitat, la il·legalitat, la llei, la clandestinitat...

Pels comentaris que hom ha pogut sentir, la caiguda de Disme i Aguja, pot ser produïda, a més de la consabuda crisi, per mala administració. En canvi a la construcció el problema ve més per la manca de feina, i per la

negligència que hi ha per part de l'autoritat corresponent (?) per controlar la que va sortint. Aquí ja entrem en el terreny del legalisme i la il·legalitat. En concret, en el sector de la construcció és on hi ha més "trampa" si és que podem anomenar-ho d'alguna manera. Si per una banda ja tenim els treballadors autònoms (legals) amb els que a nivell de preus no pot competir un empresari de 15 o 20 obrers, (tributs, S.S., etc.), per l'altra hi ha empresaris que aprofiten les "concessions" fent treballar autònoms, aturats, jubilats, marroquins, etc. Per acabar, els "clandestins" que actuen al marge de la llei, ja no solament sense permisos d'obres, sinó sense ser ni autònoms.

S'ha d'observar la problemàtica dels permisos que atorga o no per construir l'Ajuntament. Degut a la pràcticament manca d'ordenances (inexistència d'un pla d'ordenació) s'ha actuat especulativament i construït arbitràriament durant molts anys (esp. en la venda de parcel·les sense serveis, construccions sense permís, o amb permís, però ni mai que l'haguessin donat. — Ex.: Cases Barates, Girona Futur, etc.—). Ara amb el fre, en el sentit de regularitzar, que significarà l'aprovació de les Normes Subsidiàries, desapareixeran en bona part les il·legalitats. Suposem que es fan les coses com s'han de fer i es normalitzaran els permisos per construir, animant en el possible aquest important àmbit de treball, (tot tenint en compte que a la Costa Brava hi ha excedents de pisos i apartaments, i a Llagostera, a no tardar).

Els projectes de "ciència-ficció"

Els projectes de "ciència-ficció" (Ex.: Motor Ibèrica, Aeròdrom a Panedes,...) em fa recordar l'apartat de

"somnia" irrealitzats, on hi hem d'anotar les moltes fàbriques que amb el temps s'ha dit que vindrien a Llagostera i que no han acabat d'arribar mai. Fa anys vaig sentir que a les forces "immobilistes" del poble no els interessava la creació de grans indústries, perquè significaria automàticament demanda de treballadors, i consegüentment, augment de salaris... Hagi estat aquesta causa o una altra, no hi ha indústria suficient i molta gent ha d'anar a treballar a fora. Tanmateix dubto que els projectes esmentats, cas de portar-se a terme, puguin paliar el problema.

Una probable alternativa, seria que ens deixéssim d'empreses de "ciència-ficció" i es procurés donar facilitats (amb terrenys, serveis, etc.) a possibles demandes per instal·lar empreses que reverteixin més en la vida local. Les urbanitzacions, que han hipotecat en totes direccions, amples zones dels terrenys llagosterencs, han estat un benefici per molt poca gent, i és una "mamella" que està deixant de rajar. Ara, resta aquesta població temporal (encara que alguns ja hi viuen habitualment), que s'ha convertit en client del comerç: donen vida!, però ull!, això no significa cap solució envers l'atur i la crisi econòmica, ja que el ram de botiguers i petits industrials, són dels que tenen feina.

Una altra alternativa, suposant que tinguéssim consciència de poble de cinc mil habitants, és a dir, un poble relativament petit, i aprofitant aquesta majoria d'autònoms, seria revaloritzar les nostres coses, és a dir, recobrar la identitat i la senzillesa de poble. Però això seria una evident obstrucció al "progrés", ja que hauríem d'abandonar les "ambicions innates" de l'home, com és l'afany d'acumulació (riquesa) i tal vegada, poder...

En fi, això és de "somnia-truites" i entra en unes concepcions de poble, que dissortadament crec, pocs compartiríem...

Potser, encara que resulti lleugerament irònic, on hi ha més possibilitats de treball és a la agricultura. En ésser un poble de molta extensió, força pla i amb possibilitats de regadiu (si anés plovent com en els darrers dies, clar) té molt de terreny cultivable i molts masos tancats. Però ja se sap, l'explotació d'una casa de pagès, requereix ésser-hi cada dia, i adquirir aquest compromís no és a l'abast de tothom.

Les relacions amo-treballador

És difícil fer d'àrbitre en la relació amo-treballador o viceversa. Tothom té els seus motius i raons. Quant als amos, ja no són els d'abans. És allò de què "qualsevol" pot ésser-ho (qui té domini d'alguna cosa). Ja no és la imatge d'un "patró" dur i terrible. L'empresari s'ha hagut de sotmetre a uns canvis metamòrfics. Actualment, prou treball tenen a mantenir enlaire una fàbrica o negoci. Una altra qüestió és la poca responsabilitat que a vegades s'observa en alguns "empresaris", probablement degut a allò de què "abans que paleta s'ha d'ésser manobra", cosa que molta gent sembla haver oblidat. Estic convençut, que la mala, a vegades nula, organització, és el principal factor de què les coses no vagin bé.

Quant als treballadors han passat en pocs anys, d'ésser sotmesos i utilitzats, a tenir formes legals d'organització i reivindicació. També aquí podem parlar d'irresponsabilitats, no està gens clar quins són els drets i quines les obligacions. A voltes el treballador es converteix en un aspirant a "burgès". Sobra ambició, manca solidaritat.

El "monstre" de l'atur

Ara l'agobiant situació a què s'està arribant, està desgavellant el sistema o relació ben entesa entre obrers i empresaris. Homes que havien estat considerats com "amos" ideals, es troben en dificultats angoixoses, que no sabem cap on poden devallar. De moment, cada dia és més la gent que està apuntada a l'atur. Ja se sap, i és lògic, que molts estan treballant igualment, contribuint en certa manera a un frau, que mai serà com els que ens demostren cada dia que es poden fer... Però això no és solució, i és hora (quan molta gent ja comença a haver d'esperar per cobrar el subsidi) que sinó a nivell

nacional, sí local, es regularitzi la situació dels aturats oficials i no oficials, amb possibilitats o sense, amb feina o sense, etc. etc. Però això ho comentarem un altre dia.

Un raig d'optimisme...

L'atur i la manca d'inversió són els dos grans problemes que porten a la greu situació de "crisi econòmica". El per què s'ha esdevingut, ho podem generalitzar com a "crisi de sistema", per tant tota solució, hauria necessàriament de passar per una reestructuració del mateix, i com que això ja no és un problema de poble sinó d'Estat, aquí "m'aturo" jo, en benefici dels lectors, i en perjudici dels venedors de paper, ja que en no escriure tant, no podran produir tant, així no podran comprar paper a la Torras, i així és com ha hagut de tancar la "barraca" el Banc dels Pirineus... Vet aquí, com parlant de la "crisi" llagosterenca hem aconseguit descobrir un "misteri"...

Ja sé que no són coses de riure, però amb aquest panorama, què més s'hi pot fer..?

Joan Ventura i Brugulat

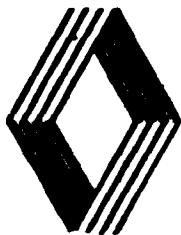
ELECTRONICS CODOLAR

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

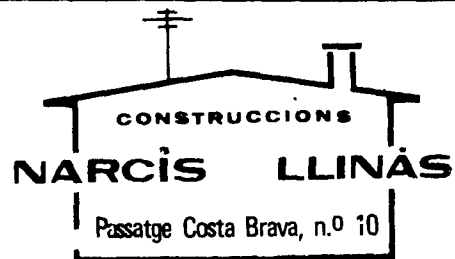
C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

**Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA**

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22
LLAGOSTERA

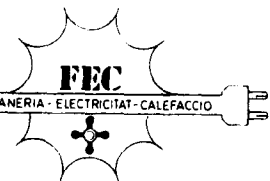
Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria
Electricitat
Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

IMPRENTA
RODAS
OFFSET
TIPOGRAFIA

Teléfono 83 02 10

REPARACIÓ I VENDA

**RADIO - TV - COLOR - HI-FI
MONTATGE D'ANTENES**

C/. Barcelona, 7
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

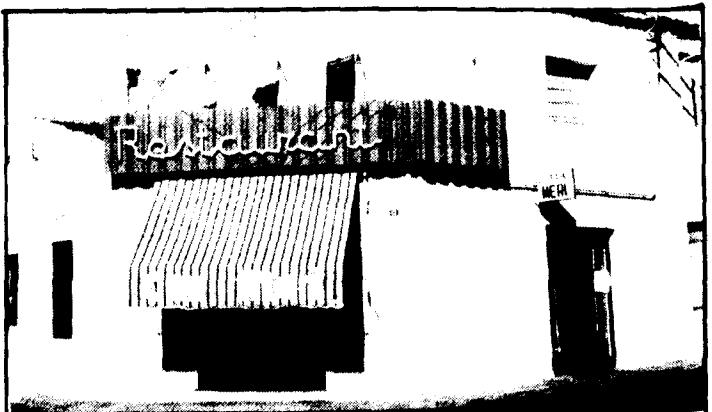
Pintura
i Decoració

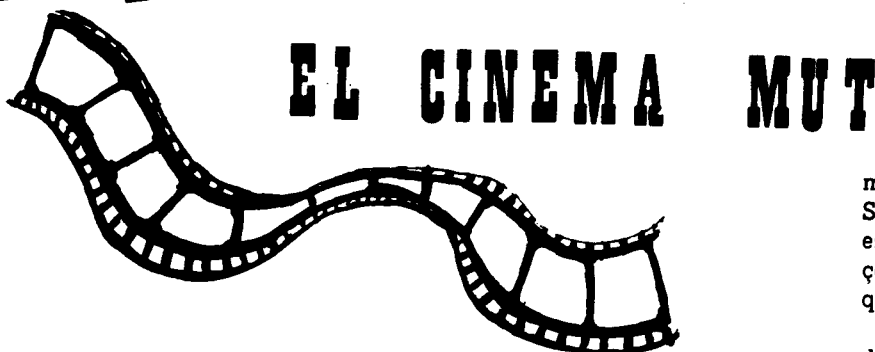
**MATEU
FONT**

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

C/. Almogàvares, 17 - Tel. 830108

EL CINEMA MUT

I

La senyora Rosalia Pey; per la qual vaig sentir de sempre un gran afecte, era la pianista del Casino, quan el cinema era mut. Les pel·lícules que en aquells temps de la meua infantesa es projectaven, eren majoritàriament grans dramons que feien caure llàgrimes ben abundants al candorós auditori. No cal ni dir que la interpretació més celebrada, més autènticament aplaudida, era la de Francesca Bertini, tràgica italiana de renom universal.

La senyora Rosalia acompanyava les escenes de pel·lícula amb música adient al diferent desenrotllament fílmic. Així, podia ésser romàntica, si es tractava d'un festeig de la parella. De forta estridència quan un dels traïdors amenaçava una noia. O, de melodia alegre quan el bo la salvava dels maneigs inconfesables de qualsevol malvat.

A nosaltres, nois de vuit o nou anys allò que més ens entusiasmava eren les dinàmiques facècies dels "cob-boys". La majoritària preferència es decantava pel gran Tom Mix, i el seu cavall "Rayo". Aquella valentia que demostrava davant de perilloses aventures, la rapidesa màgica en treure el "Colt" de la funda, el trotar frenètic de "Rayo". Tot això es celebrava amb crits i victors, entre un vertader tràngol de cadires que feïem retrucar a terra... i alguna bofetada al nano rival de "colla".

Els diàlegs de les pel·lícules representades, es podien seguir mitjançant els rètols de la pantalla en totes les escenes. Seria errat pensar que això fos un problema per als analfabets, que prou n'hi havia. No, no ho era. Tots els que sabien llegir ho feien en veu prou alta perquè tothom se n'enterés. Sobretot en apareixer un monosíl·lab.

Si a la pantalla hi sortia un:

—Ah...!

O, un:

—Oh...! —era corejat pel públic sencer.

Sovint passava que la senyora Rosalia, —a la qual fins i tot és lògic suposar-li certa afecció al cinema— es quedava una estona més o menys llarga sense fer música. No trigava en sentir-se la veuessa de qualsevol bergant:

—PIANO...!

Ella, sempre muda i callada, al moment engegava el primer cuplet que li venia bé, i així les grolleres riallades del pocalolta eren apagades.

No us en dic res quan les escenes representaven una violència fora de lloc. Quan, per exemple, al pobre Miquel Strogof aquell malvat oficial rebel el fuetjava salvatgement, i més encara en acostar-li als ulls un ferro roent de foc per tal de deixar-lo cec. Eren moments de tragèdia col·lectiva. I, eixugant un poc les llàgrimes de l'auditori, es podia sentir la veu d'un fornit bosquerol dirigit-se al brètol:

—A les meves mans et voldria cinc minuts! Et desfaria com un "bolado". Salvatge...! Porc...! —Així, o semblant estarigot el feia tot ensenyant uns braços sens dubte prou capacitats per allò que deia i molt més.

Resultava en altres ocasions que els dolents havien serrat un pont de fusta i estava a punt de caure en un cingle esgarriós. Aquella mala gent es fregava les mans de satisfacció quan a la noia li faltava poc per arribar a la fatídica passera.

—No hi passis, burra! —deien les dones entre xiscles.

—Aquesta boja vol que la matin!

—Deixeix-la, que si es trenca el cap, prou que la enterraran...!

¿I el noi, doncs, és que no estava al cas? Vaja si hi estava! Que, al moment ja es veu, cavaller en un fogós corser, arriba a salvar-la. Aquell heroi, en el moment que ella ja tenia un peu al pont asserrat, d'una revolada la treu entre un esglai dels espectadors, quan ja la passera rebotava cingles avall.

Aquells moments de joia els compartia el públic amb una ventallada d'aplaudiments, potser dignes de millor causa.

Abans d'acabar-se la sessió, era el moment de la pel·lícula còmica. Ara si que la gent reia a més no poder. Amb en Xarlot, en Fatty, en Buster Keaton, —Pamplines— l'Harold Lloyd, en fi en tot el bo i millor dels artistes pallassos. Eren els moments més esperats per a tothom. Eren els moments en què l'aldarull, la gresca, colpien el terrible udol general quasi insoporable.

Tant, que fins molta de gent gran, ja d'edat, aprofitaven per sortir al carrer. Només cal pensar que tota la Sala, era un núvol de pols, acompanyat de baralles i plantofades a tota marxa.

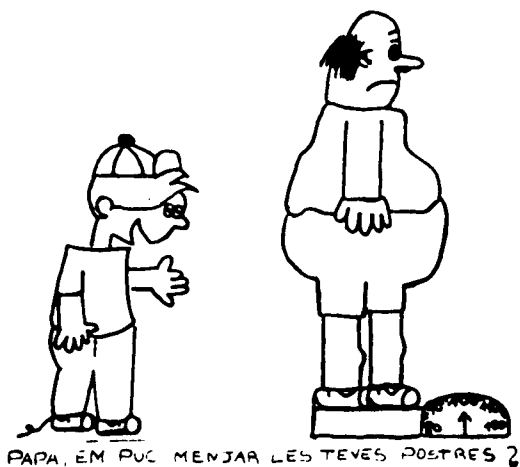
El piano, jo no tocava. ¿Per què? La senyora Rosalia havia recollit solfes i música diversa que hi tenia. També ella, tan fràgil, s'escapolia fora. Jo la veïa traspasar la Plaça camí de casa seva. Amb quin respecte i admiració la mirava...!

P. Parés C.

PETITES OBRES D'ART

Aquesta vegada tenim aquí les obres dels nens i nenes de cinquè curs dels dos Col·legis de la vila. En un principi volíem que ens fessin un petit diàleg per a titeles però vam pensar que seria de més bon fer la confecció d'acudits (gràfics o escrits).

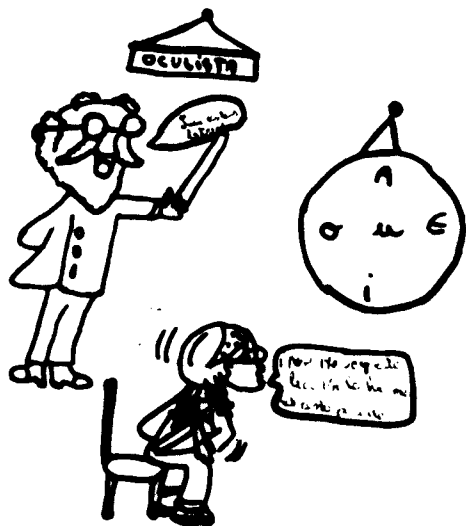
La idea ha tingut molta acceptació i, encara que alguns no semblen pas inventats per ells, dels molts rebuts n'hem seleccionat els que ens han semblat més originals i simpàtics.

Jordi Rondon i Luis

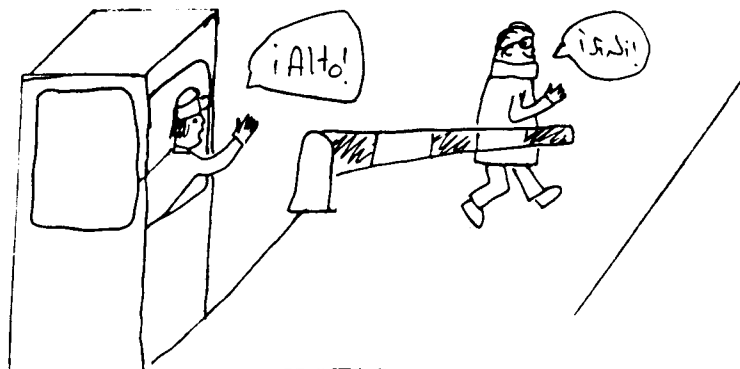
Un home està pescant amb una galleda i una canya, a les Rambles de Barcelona. Se li acosten uns joves i li diuen: -Què noi, piquen? i ell respon: -Déu n'hi do! amb vosaltres ja fan catorze!

Xavier Planella i Morató

Dice el oculista: -Lee estas letras.
La niña contesta: -No, me voy; es-
ta lección la hicimos el año pasado.

Anna Callol

Hi havia una vegada un home que li feia vergonya ser tan baix... que anava a la frontera i passava sense donar el carnet perquè li diguessin: "¡Alto!"

Isabel Sagué

Hi havia un home que era tan "patós" que quan entrava a l'oficina feia: -Quac, quac!

Dolores Pico i Amat

En Joan troba en Pere pel carrer i li diu: -Com va la vida? En Pere li respon: -Va tirant. I la teva, com va? I en Joan respon: -Està retrassada.

Francesc Vilanova i Vila

Un dia, un va trucar a la porta del seu veí, i li va dir si li podia deixar un burro. El veí li va contestar: -Que no saps que no en tinc de burros?, però ara ja en tinc un. L'altre va dir: -Doncs si en tens un, per què no me'l deixes? I el veí li va contestar: -Es que el burro que tinc ets tu!

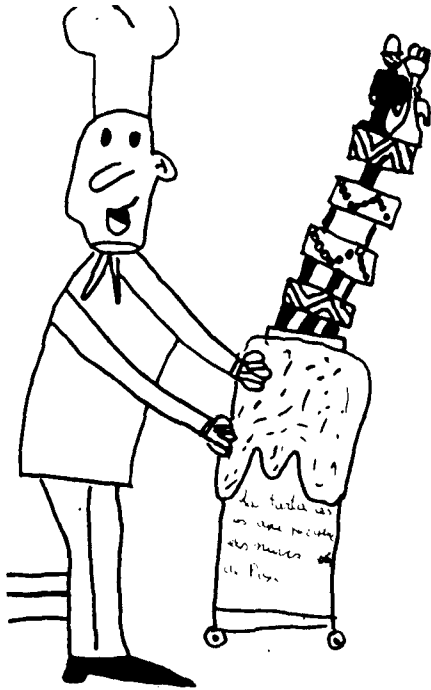
Vicens Lloveras

Era un home que va anar al metge. El metge li va dir: -No provi l'alcohol perquè se li està escurçant la vida. L'home respongué: -Sí, té raó, el dia que no bec se'm fa més llarg.

Francesc Xavier Malagon i Ariza

Jordi Pinsach i Estanyol

El pastís és així perquè els nuvis són de Pisa.

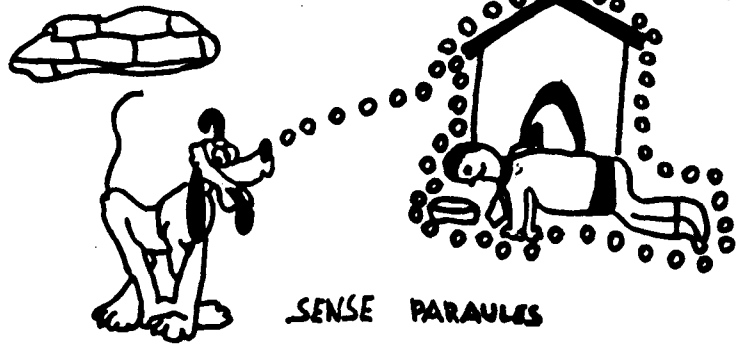
Antoni Gutiérrez i Lapera

Era un home que reia tant, tant, tant, que va tenir que canviar-se de pantalons.

Dolors Llinàs i Gavilan

Una gitana dice a un alemán:
—“Chico, pa verte enterica hay que jacer noche en er ombrigo.”

Encarna Malagon i Sánchez

SENSE PARAULES

Maria Teresa Gurnés i Celis

Era un home que devia molts cèntims. Un dia va dir: —Jo ja no puc més, em tiraré al mar! A la poca estona un li diu: —No deies que et mataries? —Sí, però hi havia, sota la mar, un bus a qui devia mil pessetes.

Joan Manel Sánchez i López

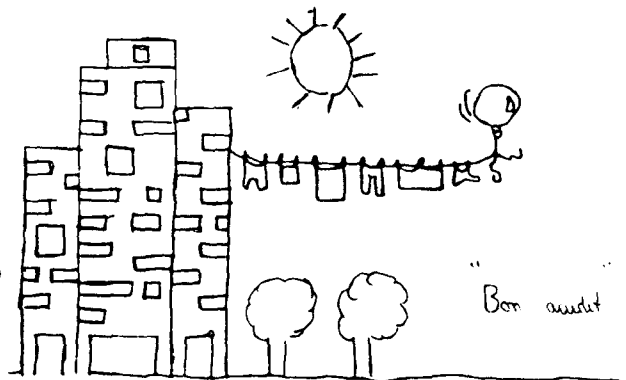
Un anglès, un francès i un espanyol havien de domar un cavall. L'anglès li puja al damunt i el cavall el llença pels aires. Quan el monta el francès el cavall s'aixeca dret i el fa caure a terra. Va l'espanyol i li diu: —O et portes bé o et duc al “matadero”! I així el va domar.

Jordi Olivé i Bayé

—Foc
—A on, a on?
—Que disparis, home...!

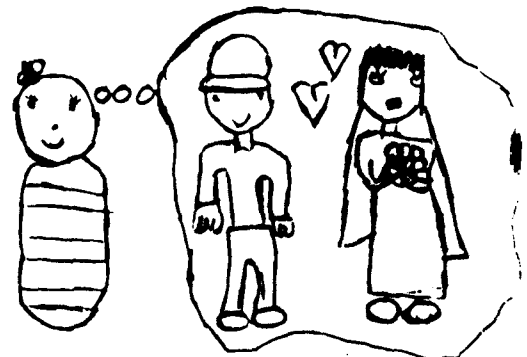
Josep Sánchez

Eugènia Comas

—Què vols, cara o creu?
—Jo cara, i tu?
—Què podria demanar?
—Jo de tu diria creu.
—Bè, vull creu.

Anna Gorgues i Gelma

Simpatías.

Susanna Torrejon

... I SI APLIQUÉSSIM EL PRIVILEGI?

Deixant de banda la coincidència amb el cop d'estat, aquesta data se m'està presentant amb una singularitat fora del normal. Amb aquest escrit intento desvetllar dubtes que han anat sorgint arrel del pretès 742-Aniversari, i fer una sèrie de puntualitzacions i comentaris per a tothom a qui pugui interessar.

El "Descobriment"

Amb tots els respectes per a la secció "Momento" de Gondi, que es publica a cada número del B.I.M., em va sorprendre que gairebé es tractés en caire de "descobriment" la data del "23-F".

Des de l'any 1978, l'AA.VV. la portàvem de patronímic. El tema havia estat tractat per en Joaquim Arbussé, probablement l'home que més ha investigat sobre la història de Llagostera, en el núm. 22 (1-10-66) del "Lacustària". Una còpia del "Privilegi" la tenien (que jo conegui) dos dels homes que més han fet per la cultura i el nom de Llagostera, en Sebastià Gispert (En "Tià", habitual col·laborador del "Butlletí") i l'Esteve Fa. El primer escrigué en el núm. passat que ja a l'any 1917 un grup d'amics el comentaren amb gran interès, però aquí s'acaba tot, i que encara no fa tres anys n'havia donat dues còpies. Quant al segon, va ésser amb en Josep Maria Romo, els qui van suggerir-ho com a patronímic de l'AA.VV., explicant en un circular del febrer-79 el seu significat. Tanmateix el fet es comenta en els llibres d'història relacionats amb Catalunya i Aragó.

Arrel del primer escrit de Gondi, aviat es va formar la Comissió Pro-742 Aniversari. Em pregunto si era necessari que ho digués el Secretari de l'Ajuntament, perquè la data es considerés important.

Al segle passat encara va ésser reconegut

El document va ésser publicat al segle passat en un llibret. Segons en Gondi el 1843 per la impremta "Carreras y Torres, c. del Candés 12 de Girona" i segons la còpia que ara tinc, el 1879 pel "Establiment Tipogràfic de Paciano Torres, C. Constitució 12, Girona"

(suposem una segona edició). La primera publicació, probablement va ésser deguda a una sentència favorable del jutjat de La Bisbal, confirmada per l'Audiència Territorial de Barcelona, segons veiem en un escrit de tres folis, adreçat als "Habitants de Llagostera", encapçalat per: "Podemos confirmar i confirmarnos que se ampara al Ayuntamiento Constitucional de Llagostera, que pueden romper y cazar, cortar leñas y maderas, coger bellotas en los montes del término de dicha villa, y conducir los cerdos a las montañas de Tursá de Callés y de Olivés (Solius)". El mateix Gondi ens recorda que en diverses ocasions, fa poc més de cent anys, va ésser reconegut aquest dret històric.

El Ple "Extraordinari 23-F" un espectacle

La celebració del ple (?) extraordinari per commemorar el 742-A., va ésser un acte força trist. Vam poder comprovar, no sabem per quins motius, que els de la dita oposició no havien estat gaire informats del tema. Arrel d'això i de la discussió que s'establí, per la presència d'un membre de la Comissió sentat a la dreta del batlle, per la gravació dels parlaments i del precedent que creava, es va acabar com el "rosari de l'aurora", com sovint passa en els plens no tan "extraordinaris".

Innecessària la descripció afalagadora de la figura de Jaume I, per part de la Comissió. En èpoques de guerres i vassallatges, en què la majoria d'habitants de Llagostera probablement vivien en situacions precàries, quan no se sap com i en qui revertiren els privilegis, ni per què es van concedir... enaltir el semblant del rei Jaume I, tan conqueridor com imperialista, em sembla gratuït.

Actualitzar el "Privilegi"

Aquest punt és tan conflictiu com utòpic, però no me'n puc estar de plantejar-ho seriosament. "El Privilegi" tracta d'uns drets comunals de 1240, concedits per un Rei, reconeguts "realment" per darrera vegada el 1973/4 per Carles IV, i respectats al segle passat en diversos litigis. Així doncs, ara, que també estem en un reialme, —no

es podrien actualitzar els apartats en els que no s'ha evolucionat? —no es podria demanar a la Corona una revisió dels mateixos?

Però en Gondi, a qui sembla que en un principi va desbordar l'entusiasme, s'afanyà a puntualitzar en el B.I.M. núm. 15-desembre (según núm. en què es parla del 23-F): "Esfuerzo, ilusión, meditación y la posibilidad de publicar cosas de aquí, sí, pero de ayer, en las que los rencoros están fosilizados, los odios petrificados y no ofenden". En el B.I.M. núm. 16-gener: "La concesión era para la perpetuidad y, sin embargo, se quebró, porque entre otras razones, no podría ser de otra manera (??) (...) Hoy las normas jurídicas no son perpetuas. La Ley rompe el derecho, o lo que es igual a decir que una ley puede ser modificada por otra posterior".

Discrepo del primer paràgraf, no es tracta de rencors, ni d'odis ni d'ofendre a ningú, sinó de reclamar el que fa cent anys era de tothom (Rei?) és a dir de la Comunitat, o del Poble que és el mateix. —Per què doncs, hauríem de celebrar el 742-A. d'uns privilegis que d'entrada considerem enterrats? Quant al segon punt entenc és una interpretació de la llei, per justificar la impossibilitat d'actualitzar-los.

Situar històricament el document

Estem d'acord en què eren altres temps, per això mateix el pas més important és situar històricament el "Privilegi", i veure quines eren les repercussions reals sobre el poble en aquella època, si es va concedir a altres comarques, etc. Pel de més, seguir fent suposició és difícil i delicat. No sé si en la conferència programada d'en Jaume Sobrequés (estic escrivint el 30-3-82), reconegut historiador, se'ns donarà alguna resposta, en tot cas, aquesta qüestió s'hauria de clarificar.

Quant a la possible aplicació del "Privilegi", recordo una vegada més que estem en un regne, i que tothom ho interpreti com vulgui. Jo, tinc esperança, però la fe (que diuen mou muntanyes), de temps que la he perdut.

Joan Ventura i Brugulat

PORTAVEU DELS LECTORS

AGRAÏMENT

Sr. Director

Muy Sr. mío.

Agradecere la publicació de esta carta en esta revista que tan dignamente dirige, que no tiene otro objeto que testimoniar a mis convecinos la ayuda que me han prestado para llevar a cabo la labor que el Ayto. me confirió en su día com agente municipal. Creo que sin la colaboración ciudadana, de casi todos, no podría haber cumplido mi tarea, nueva para mi y que, como es notorio, conlleva una serie de dificultades que todos conocen.

Quisiera aprovechar esta ocasión para decir que he cesado del puesto de policía municipal a petición propia, que fue aceptada por acuerdo de la Comisión Permanente del Ayto. del día 3 de Febrero de 1982.

Nada más, Sr. Director, le quedo muy agradecido a Ud. por la publicación de esta carta, y a mis conciudadanos por las razones que apunto más arriba.

Cordialmente,

Manuel Cano Hernández

UN ALTRE PREC: RESTAUREM L'ESTACIÓ DEL "CARRILET"

En l'últim Butlletí proposava la salvació del "Suro del Puig", al mateix temps que donava una petita suggerència per dur-ho a terme. Sobre aquest particular, casualment vaig tenir una curta xerrada amb un senyor que, per rutina, sembla entendre en la matèria i em va dir que fer-hi el que jo havia suggerit seria matar-lo. Li vaig contestar que no es tractava pas de fer el que jo deia, sinó que s'hi fes l'adequat perquè no es mori. Després de romadre una estona enraonant, a part de dir-me que el que li convenia de necessitat era "pelar-lo", no va dar-me altra "recepta" que deixar morir en pau el pobre suro. Aquest bon home potser no està errat del tot ni tampoc dubto de la seva bona intenció però, la veritat, no va pas convèncer-me massa. El "remei" aquest, de deixar-lo morir, a mi no em serveix, tota vegada que em resisteixo a creure no pugui fer-s'hi

res més que "pelar-lo". (Algú està d'acord amb mi i pot donar una solució millor que tranquil·lament creuar-nos de braços, esperant se'ns vagi a l'altre barri?).

Deixant de banda aquesta qüestió, si se'm permet, iré pel tema que m'ocupa avui. Aprofitant que dintre poc, per mitjà del nostre Ajuntament, els terrenys on passava el "Carrilet" seran propietat del poble, en aquest Butlletí voldria esmerçar un xic del meu temps per dedicar quatre comptades ratlles en favor de la VELLA ESTACIÓ. (Volen seguir-me?).

MUSEU ARQUEOLÒGIC DE LLAGOSTERA on, aquestes "reliquies", hi restessin exposades per poder-les contemplar tothom. Periòdicament les escoles podrien fer-hi passar llurs alumnes, del nivell convenient, per tal de què hi fessin variats treballs sobre la ceràmica de diferents èpoques, minerals, etc. i així conèixer a fons la manera de viure dels llagosterencs que ens han precedit fa una tira d'anys, a la vegada que tindrien una idea dels recursos minerals que hi existeixen. Ensems se'ls podria motivar l'afecció a cercar més material per engruixir l'esmentat

Crec que, buscant el suport necessari on pertoqui, podria ésser degudament RESTAURADA i en no disposar, actualment en la població, de cap local per ubicar la gran quantitat de troballes arqueològiques, recuperades per una colla d'entusiastes del "cavic" en les rodalies del nostre terme, penso seria un lloc idoni perquè ens servís de Museu. (Però, ull, no deliro, no?).

A més, pels voltants de la restaurada Estació, s'hi podria cultivar un interessant JARDÍ BOTÀNIC que, a part de gaudir amb llur contemplació i lloc ideal de repòs i passeig per a la gent gran, podria tenir la finalitat de què els escolars aprengessin, "in situ",

la flora. D'això potser en parlaré un altre dia, més, vagi per endavant aquest petit entremès. (Uiuiui, de debò, vaig bé?). Per estalviar aspres sorpreses m'atreveixo a demanar als que n'hagin de tenir cura tinguin present, almenys, el que escriuré tot seguit: seria una pena que, altre cop, haguéssim de suportar la pèrdua d'una "reliquia" més, com ja ens va succeir amb les dues darreres masies que teníem dintre la vila i que, ara, ens irien de primera per estatge del MUSEU D'ESTRIS I COSTUMS DEL CAMP. (Els hi ha semblat bé que no digués malaguanyades: "Casa del Puig" i "Can Romeu"?).

Per acabar, altra vegada em permeto donar una suggerència fàcil de realitzar: demanant a qui calgui el corresponent permís i abans de què no hi estem a temps. Per arranjar el singular teulat de l'Estació es podria fer servir, les restes que encara hi ha a la Caseta que es troba en l'antic pas nivell de la "Costa d'Alou", ja que dintre poc, segons vaig poder comprovar personalment no fa molt, no en quedarà res i fer de nou les "rars" peces de ceràmica que manquen a la nostra vella Estació suposo seria bastant costós. Si de moment no la podem restaurar, crec que el més prudent seria treure aquelles peces de la Caseta i guardar-les, ja que és una vertadera llàstima que es malmetin miserablement podent, més endavant, treure'n un bon profit. (Què, serveix quelcom d'això que he dit o és millor que ho llencem tot?).

Confio que aquesta proposta, a la curta o a la llarga, no caurà en sac foradat. (De tota manera, serà bo que comencem a demanar a les Altures ens hi ajudin una miqueta. Amén).

Llorenç Ventura i Sabarí

—N'espera llur fruit,
un diumenge d'abril 82

L'estació
un edifici
a conservar

BON DIA LLAGOSTERA

(Del Ple de "Carnestoltes")

Que hi ha AJUNTAMENTS de totes menes ho sabem tots. Que n'hi ha de més DEMOCRÀTICS també ho sabem. Que n'hi ha que celebren el "CARNESTOLTES" al carrer amb "carrosses i festeigs" també ho sabem. Ara bé, el nostre no és així, el nostre és diferent... m'explicaré.

Poc, molt poc, se'n podia esperar d'un PLE EXTRAORDINARI en un dia com aquest a no ser que fós per "fotre's de la gent". El FET i la CONVOCATÒRIA del mateix eren importants, jo diria que importantíssims, ja que es tractava d'un FET emmarcat en la història del POBLE o sigui el seu passat i jo sempre he pensat que el passat és allisonador. Ara bé, si aquest REI era bo, era ros i tenia els ulls negres, no m'importa i crec que no li importa a ningú; és el FET el que sí importa i res més.

Qui més qui menys ha llegit la història i sap com eren les MONARQUIES en aquell temps, eren els REIS uns senyors poderosos (guerrers indubtablement) que dominaven unes grans extensions de terreny i com més fort tenien llur "Exèrcit" més i més estenien llurs dominis. En aquest cas fou un REI poderós que portà a terme les (entre altres) conquestes de VALÈNCIA, MALLORCA, CÒRCEGA, SICÍLIA, CERDENYA. Ara que al mateix temps que donaven (el cas d'ací), també treien, treien vides i béns.

Bé, més o menys sabem com eren aquests senyors i no era això el que volia dir, que jo no sóc cap historiador i la història s'escriu i es fa de moltes formes. Crec que l'AJUNTAMENT i aquest PLE també van fer història.

Anem al cas. Crec que no es pot estar d'acord amb el procediment del Sr. BATLLE en l'esmentat PLE perquè si hi havia uns "seients reservats" per a la COMISSIÓ de l'ANIVERSARI, aleshores què hi feia aquell Sr., que deia que aquest REI tenia el pèl ros, a la taula dels CONSELLERS i al mig del CONSISTORI en un PLE MUNICIPAL i per què aquesta defensa aferrissada del Sr. BATLLE quan l'OPOSICIÓ va demanar explicacions sobre aquest FET.

NO, Sr. BATLLE, AQUEST NO ÉS EL SISTEMA, EL POBLE I L'OPOSICIÓ MEREIXEN UN RESPECTE QUE VOSTÈ ELS NEGA, VOSTÈ REPRESENTA UNA PART DEL PO-

BLE, PERÒ ELLS TAMBÉ, O NO? I crec que van fer molt bé de voler que "constés en l'ACTA"; són FETS que també d'alguna manera fan història. No és això: TU T'ESTÀS AQUÍ PERQUÈ JO COM ALCALDE I PRESIDENT AIXÍ HO MANO... APA NANO, "ORDENO Y MANDO Y QUE SE HAGA PRONTO" ni més ni menys que la "REPRESSIÓ SISTEMÀTICA".

Ara feia temps que en aquest CONSISTORI semblava que s'havien moderat aquestes formes i la veritat és que m'estranyava. Pensava, no que haguessin canviat vostès sinó la "tàctica", ara veig que no, que segueixen el mateix camí, el camí de sempre i pensava que no ho fessin de cara a les "properes eleccions"...electoralisme se'n diu.

Bé, veig que a aquest AJUNTAMENT la DEMOCRÀCIA no hi entra per cap "escletxa" no se'n veu ni un petit "BROT" ni una "ESPURNA" i això que s'apropa la PRIMAVERA.

Crec que fóra més adient que aquests que avui GOVERNEN es deixessin de PERSONALISMES i ho fessin un xic més DEMOCRÀTICAMENT que de fet és això el que el POBLE va "VOTAR"... DEMOCRÀCIA.

Cantaclar

ON EREN ELS BOMBERS?

Srs. Collectiu de Redacció del "Butlletí"

Benvolguts senyors:

Degut a l'incendi de la fusteria d'en E. Ramos, he sentit a molta gent estranyar-se de la falta de bombers locals. Jo ho sabia perquè era dels pocs assistents en el Ple Municipal on es va decidir traslladar el vehicle propietat de l'Ajuntament de Llagostera, a Sant Feliu de Guíxols, malgrat l'oposició d'alguns regidors. Per tant tenia clar a qui donar les gràcies si se'ns cremaven les cases. El que no sabia era que no tinguéssim ni un metre de mànega per a prevenir la propagació del foc, i això que ara sembla d'una imprudència temerària, llavors, mirant impotents les paoroses flames, era per a mi, per a la meua família, per als veïns més afectats i per a tots els altres, d'una negligència gravíssima.

Penseu que sortir al pati era com estar a dins un forn i que si el foc hagués corregut més enllà hi havia el perill que saltés als patis i convertir l'illa de cases en un infern.

Però no es disposava de cap mànega tan sols per a ruixar les parets veïnes i vigilar els patis i tinguérem que restar quietos espectadors impotents i angustiosos esperant que els bombers arribessin a temps.

Cal estar esperançat que d'aquest desgraciat sinistre, els responsables, podran treure'n conseqüències profitoses i corregir-ne les falles. Allò de que tan ràpid seria el servei dels bombers de Sant Feliu com el que s'organitzés aquí en el moment del foc, s'ha demostrat que és fals. Els bombers tardaren 18 minuts a partir de la recepció de la notícia, si hi afegim els 15 ó més que es tardà en avisar-los per la circumstàncies del telèfon (no esclarida quan escric aquesta carta) suma massa temps. Si es juntessin circumstàncies més desfavorables com una ventada, boques de foc no adients a les mànegues dels bombers (segons diuen algunes no s'acoplaven), la desgràcia podria ser de més transcendència.

Jo em permeto suggerir que es tinguin sempre a punt unes quantes mànegues i que el lligam de comunicació amb la caserna dels bombers sigui mitjançant la ràdio instal·lada a la Casa de la Vila.

Si no es prenen mesures, estarem altra vegada pendants d'un fil i de la sort, i caldrà que els afectats es conformin des d'ara fent-se càrrec a no esperar res de bo quan els toqui la rifa sinistra.

Molt cordialment,

J. Albà Matamala

NOVA SECCIÓ
Els Veïns Denuncien

A l'anterior número reproduïem una bonica fotografia del carrer Baixada de Caldes feta a l'any 1923. Aquelles cases amb els anys es van enderrocar, se n'hi han fet de noves, però hi ha

quelcom que segueix igual, millor dit, pitjor: el carrer. En aquesta fotografia es mostra el llastimós estat en què es troba. Un grup de veïns en va parlar fa temps amb l'Ajuntament, fins ara no s'ha solucionat. Els afectats ens han enviat per a publicar una Carta Oberta al Batlle, explicant-li de nou el problema. És obvi que el carrer és intransitable i que s'hi ha de posar remei.

Aquest escrit és el primer que a nivell de suggerència, denúncia, proposta..., obre la nova secció que pretén recollir de boca dels principals afectats les anormalitats urbanístiques i/o socials del nostre poble.

Tothom qui vulgui fer-nos arribar la seva disconformitat o simplement l'opinió, sobre aspectes del municipi que cregui s'haurien de regularitzar, aquí té una pàgina oberta al seu servei.

Carta oberta al Batlle de Llagostera

Llagostera, març del 1982

Benvolguts amics:

Us enviem aquesta carta oberta al Batlle de la Vila amb el prec de què la publiquen en el proper "Butlletí".

Sr. Batlle de la Vila de Llagostera:

El 24 de febrer del 1981, els veïns del carrer Baixada de Caldes, vam ésser convocats per vostè, amb la finalitat de sostenir un canvi d'impressions per tractar sobre les deficients condicions de trànsit en què es troba aquest carrer. Ha transcorregut un any i l'assumpte resta immòbil.

El carrer es troba
en un estat lamentable

Som cinc jubilats de 72 a 76 anys, que tenim les nostres cases a la Baixada de Caldes, que creiem forma part del municipi del nostre poble, com ho demostra el fet de què ens passen el rebut de les clavegueres, que per cert fins l'any 1980 vam pagar 150' ptes. i aquest any n'hem pagat 840'.

D'altra banda, felicitem a vostè i als seus companys de Consistori per l'interès que han demostrat envers els jubilats en general de la vila, com per exemple, les 70.000' pessetes pressupostades per a la Festa de la Tercera Edat el mes de novembre de l'any passat, gest que és d'agrair. Ara bé, no seria més positiu i gentil que comencéssim de pujar l'escala pel primer esglaó?

Suggerim això, perquè els jubilats tenim necessitat de passar cop i recop, amunt i avall de la Baixada de Caldes, amb el consegüent perill de trencar-nos les cames (dos de nosaltres ja hem sofert aquest cas). Per tant li demanem

gentilment si és possible d'arrenjar-nos aquest carrer, perquè hi poguéssim transitar a les darreries de la nostra vida amb un mínim de comoditat.

Adjuntem fotografies de la situació actual del carrer que forma part d'aquesta Vila que vostè té l'honor d'administrar, a fi i efecte que es faci una idea del mal estat en què actualment es troba.

Gràcies anticipades.

En nom del Jubilats,
Francesc Llobet

UN COMENTARI

En aquestes quatre ratlles només vull fer un petit comentari sobre la festa de Sant Josep.

Vull fer-me ressò del que vaig sentir a dir a molta gent del poble, tot referint-se a què no comprenien el per què la diada de Sant Josep haviu d'ésser festa a la nostra vila, quan a la majoria dels pobles de Catalunya era un dia laborable, (només uns 20 pobles ho celebraren), a més tenint en compte que essent el 19 de març festa, es perd un dia de la Festa Major, que quedarà reduïda a dilluns i dimarts.

Es fa una mica difícil d'entendre per què ha estat declarada festiva una diada que no té cap significació ni tradició en el nostre poble. Al revés d'altres llocs, quan a pertot recuperen les festes populars, aquí, en canvi, es treu un dia de l'única festa tradicional que ens queda, la Festa Major, i no es recupera cap de les altres tradicionals a Llagostera.

Crec que per l'any vinent val la pena pensar-s'hi una mica, i de passada hom no haurà de sentir comentaris com el de "Home, com vols que Sant Josep no sigui festa, si és el dia del seu Sant!!".

J. C. C.

*So
*Ràdio
*T.V.
*Electrodomèstics

CLARAN

Juli Clara Andrés

Angel Guimerà, 8 - Tel. 83.02.23

LLAGOSTERA

JOAQUIM
COMAS
CORRIUS, S.A.

CONSTRUCTOR D'OBRES

C/. Maïena, 15 - Tel. 83.02.06

LLAGOSTERA

entrevista:

Ramir Carreras

« Un home de pes »

La presentació és innecessària, qui no coneix a Ramir Carreras. El que segurament pocs saben és que recentment ha estat guanyador en la categoria dels "pesats" del primer torneig de TAE-KWON-DO celebrat a Girona.

Ramir, al llarg d'aquesta entrevista ens endinsa i desvetlla el món d'un dels esports més espectaculars i alhora menys coneguts en profunditat.

— Què és el Tae-Kwon-Do?

— Un art marcial procedent de Corea, l'origen del qual es remonta a 2.000 anys. Al nostre país fa 20 anys que es practica i la Federació Catalana compta actualment amb unes 20.000 llicències. De l'organització se n'ocupa la "Federació de Judo i disciplines aplicades" i potser l'únic que el diferencia de qualsevol altre esport és que alhora serveix de Defensa Personal.

— Sovint hom conform el Tae-Kwon-Do amb el Karate. Quines diferències distingeixen ambdues disciplines?

— Les principals es troben en la forma de competició i lluita. El Tae-kwon és més d'atac, més, podríem dir, agressiu. En lluita de competició, a diferència del Karate, és permès el contacte amb l'oponent, encara que sempre respectant les premisses que estipula el reglament. Per exemple: És permès tocar la cara amb la cama, el cos amb els punys... El Karate es limita a assenyalar els cops.

— Així doncs, les competicions deuen ésser molt violentes, no?

— No hi acostumen a haver lesions

greus, si bé de patacades no en manquen. Evidentment depèn molt de la tècnica dels competidors. De tota manera el reglament de competició prohibeix, per exemple, els cops de puny a la cara. Per altra banda, en el cos s'hi porten protectors i en "les parts baixes" una coquilla. Així mateix és totalment prohibit colpejar al competidor quan es troba d'esquenes, o a terra. També existeix un gran respecte als àrbitres. És un esport molt disciplinat on la correcció pròpia dels orientals impera sempre.

— És un esport complert?

— Sí, és complert, tot el cos treballa. Si bé es basa principalment amb la tècnica també són importants la potèn-

cia, l'elasticitat i l'agressivitat ben entesa, és a dir, el "nervi" en la competició.

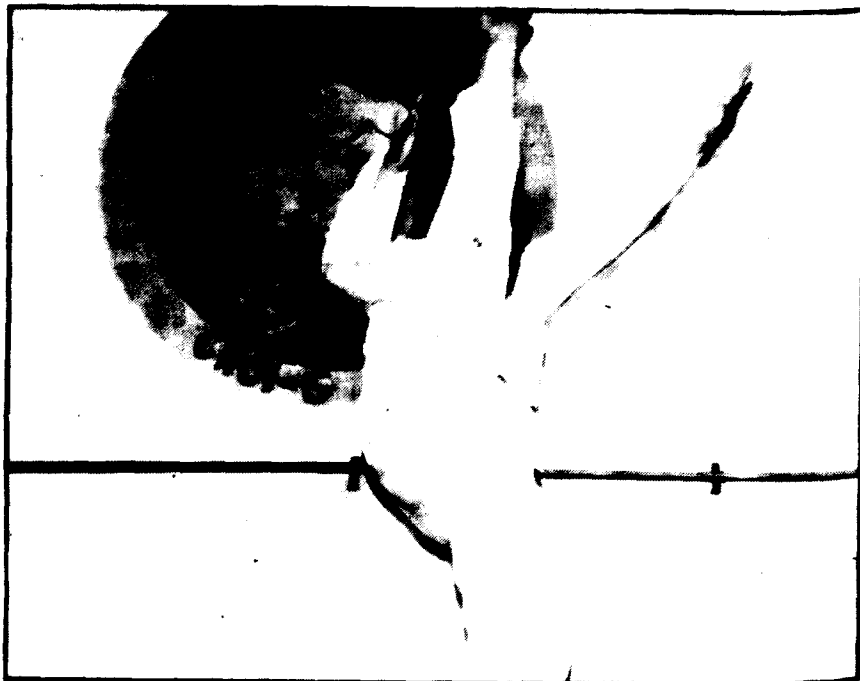
— Si bé avui en dia no és tan accentuat, ha existit una certa obsessió en bona part del jovent per aquest esport.

— Sí. La publicitat, la invasió de pel·lícules d'arts marcial en són els responsables. Tampoc hem d'oblidar el clima d'inseguretat que es respira.

— Els practicants dels Tae-Kwon-Do són un tipus de gent concreta?

— No, molts que han vist les pel·lícules i venen al gimnàs pensant que en 4 dies es convertiran amb un "Bruce Lee" aviat se'n cansen i pleguen. El Tae-Kwon-Do no fomenta l'agressivitat, ans el contrari.

Així mateix aquestes persones que mostren certa facilitat per a les baralles i usen els coneixements de lluita per agredir, són expulsats del gimnàs.

El "Tae-Kwon-Do" és una lluita de competició, procedent de Corea

—Quant fa que practiques el Tae-Kwon-Do?

—Tres anys. Vaig sentir la necessitat de fer algun esport i com que ja anteriorment havia sentit certa atracció per aquest, va acabar-me de decidir el fet de conèixer que existia un gimnàs a Girona.

El Tae-Kwon-Do m'hà oferit els avantatges que dona la pràctica de qualsevol esport, sentir-se en forma, etc.

—Quantes hores hi dediques?

—10 hores a la setmana. Dues hores diàries de dilluns a divendres en el Gimnàs de Choois-Lee.

—A quina categoria estàs?

—Sóc cinturó blau i el juliol m'examinabo pel marró. Per al negre encara falten 3 anys més.

—Quants cinturons hi ha?

—Per aquest ordre: blanc, groc, taronja, verd, blau, marró i negre.

—Com es canvia de cinturó?

—Mitjançant un examen que es compon de: IDIOMA (conèixer el moviment i nom en coreà), TÈCNICA (salt-trencament), PUNTES (moviments coordinats de defensa i atac, com una espècie de dansa) i COMBAT.

—Fa poc es celebrà el Primer Torneig de Tae-Kwon-Do de Girona en el qual tu hi participaves.

—Sí, vaig guanyar en la categoria de "pesats" (a partir de 85 quilos).

—Quant peses?

—Oscil·lo sempre al voltant dels 100. El meu gimnàs CHOISS LEE de Girona, s'endugué 5 de les 7 medalles en joc.

—Què és important per ésser un bon lluitador?

—Confiança en un mateix, concentració, força de voluntat. Sovint es pateixen lesions que t'aparten momentàniament de la pràctica, després cal tornar-hi, no cedir. L'afany de superació és important en aquest com en tots els esports.

—Com veus el teu futur en aquest esport? —Tens possibilitats en el Campionat de Catalunya?

—Per al Campionat de Catalunya cal anar a Barcelona i és molt difícil guanyar. Allà fa molt més temps que es practica i tenen molta més experiència en competició.

Col·lectiu de Redacció

ESPORTS

FÚTBOL RESULTATS

Tercera Regional

7-3-82

Llagostera -- Osor, 4 - 0

14-3-82

Maçanet - Llagostera, 2 - 1

21-3-82

Llagostera -- Blandense, 8 - 1

28-3-82

Bonmatí - Llagostera, 1 - 7

4-4-82

Llagostera -- Vidreres, 4 - 2

Juvenils

7-3-82

Vidreres - Llagostera, 2 - 5

14-3-82

Llagostera -- Lloret, 2 - 5

21-3-82

Arbúcies - Llagostera, 4 - 1

28-3-82

Llagostera -- Blanes, Ajornat

4-4-82

Sant Hilari - Llagostera, 1 - 2

Infantils

6-3-82

Riudarenes - Llagostera, 3 - 1

13-3-82

Descans

20-3-82

Llagostera - Hostalric, 0 - 6

27-3-82

Vidreres - Llagostera, 5 - 1

3-4-82

Llagostera -- Breda, 0 - 2

Encara que classificat a cinc punts del primer lloc, ocupat per l'Amer, el nostre primer equip continua lluitant per tal d'assolir l'ascens a la categoria superior. Recordem que el Llagostera i l'Amer no s'han enfrontat cap de les dues vegades programades en el calendari, el que vol dir que hi ha quatre punts en joc exclusivament per als dos equips a més dels punts generals dels altres partits.

HOQUEI PATINS RESULTATS

Juvenils

Lacustària, 3 - Palafrugell, 10

Lacustària, 2 - GE i EG, 9

SHUM, 12 - Lacustària, 0

Lacustària, - Ripoll, N.P.

Lacustària, 1 - Lloret, 10

Infantils

Lacustària, 2 - SHUM, 19

Lacustària, 1 - Riudellots, 7

GE i EG, 8 - Lacustària, 5

Lacustària, 1 - Farners, 4

Lacustària, 3 - Lloret, 8

Ja arribem a la fi de la lliga i tal com era la nostra intenció s'està aconseguint un equip cohesionat, amb ganes de lluitar. Estem preparant el "Torneig de Primavera", i a més a la llarga esperem que la temporada propera els resultats millorin molt i que la classificació entre els primers sigui una realitat.

Resumint, aquesta temporada ha estat purament de tràmit, ja que tots dos equips eren novells en la categoria, però el proper any cal aspirar al màxim.

Com sempre, però, cal que la gent col·labori i ens doni el suport que tot esport amateur necessita.

RÀSQUET

CLASSIFICACIÓ

C.B. ADEPAF	36 punts
C.B. OLOT	30 punts
PUMA SANT JOSEP	30 punts
C.B.P. AMER	24 punts
C.B. LLAGOSTERA	18 punts
C.B. GUÍXOLS	16 punts
U.D. CALONGE	12 punts
PERE ROSELLÓ	10 punts
U.E. VILARROJA	4 punts
C.B. BORDILS	2 punts

Acabada la competició d'hivern ens hem col·locat en un lloc força important dins aquest campionat, encara més si tenim en compte que vam perdre els partits contra l'Amer per un sol punt a casa seva i per dos punts a casa nostra.

Crec que tots hauríem d'agrair a aquestes noies el que estan fent, perquè elles posen tot llur esforç i un gran entusiasme en aprendre cada dia més per aconseguir superar-se i millorar el seu joc.

HANDBOL RESULTATS

25 febrer:

Llagostera, 19 - Guíxols, 20

28 febrer:

Sarrià Esportiu, 23 - Llagostera, 12

7 març:

CREC Sta. Cristina, 35 - Llagostera, 12

14 març:

Llagostera, 19 - Pere Roselló, 25

El dia 14 de març va finalitzar la temporada 1981-82 d'Handbol, en la que vam classificar-nos en l'últim lloc. El nostre desig és poder participar la pròxima temporada en la qual esperem aconseguir una millor classificació.

CAMPIONAT DE DARDS "CAN PEP"

Durant els dies 9, 10 i 11 d'abril, es va celebrar a la Taberna de "Can Pep" un campionat de Dards. A la categoria "501" individual va haver-hi 28 participants. A la categoria "Machaca", 12 parelles. Els guanyadors van ésser:

"501" individual:

1.- Kiko Ventura - S. Feliu/Llagostera.

2.- J. Lluís Pinos - Llagostera.

3.- Lluís Déu - Calonge.

"Machaca":

1.- Snoopy-Carles - S. Feliu/Platja d'Aro

2.- Tony Martin-J. Puig - Llagostera.

3.- Bosacoma-Guasch - Calonge.

ESCACS

CAMPIONAT PROVINCIAL INDIVIDUAL D'ESCACS

Com ja és costum s'estan celebrant a la nostra Vila els Campionats Provincials Individuals en les quatre categories: Preferent, Primera, Segona i Tercera. Hi ha una Cinquena Categoria, la Juvenil, però l'organitza el C.E. d'Olot.

Els jugadors locals, esbargits en les quatre categories, tenen actuacions força irregulars. En farem detall tot seguit:

Quant a la Preferent, solament tenim un jugador, en Guillem Sureda, que no té massa sort precisament. Després d'un bon començament, taules enfront en Cruañas, va perdre davant d'en Gil en una partida que tenia les taules com a mínim. Ja no pogué fer res més en la resta de jugades disputades.

Pel que fa a la Primera Categoria, tenim els Josep Vila, Jaume Ventura i Salvador Masnou. En les quatre ron-

des que es porten disputades el millor és en Vila amb dos punts i mig. De nou se'ns presenta regular i segur com antany, mentre que els altres dos estan actuant per sota de les seves possibilitats amb tan sols el 50 per 100 de la puntuació en litigi.

En Segona Categoria lluiten C. Soto, Raurich i F. González. En Soto, amb dos punts i mig, despunta com un nou "primera" si manté la regularitat d'ara. En Raurich ho té més difícil per la complexitat de la Categoria. Quant a González, raons al marge de la seva voluntat l'obligaren a retirar-se.

Els Gervasi González, M. Asó, Andreu Ventrua, Xavier Pigem, Joan Prat i Amadeu Rovira hi són inscrits dintre la Categoria Tercera. El fet d'haver-n'hi tants que defensen el nom local fa difícil que tots tinguin la mateixa sort. Així, mentre en G. González i en M. Asó lluiten pels primers llocs, l'A. Ventura roman pel mig de la classificació. Els altres una mica més avall.

Esperem que tots obtinguin el lloc que es mereixen.

CAMPIONAT D'ESCACS "TRÒPIC - CAFÉ"

A aquest Campionat, només li resta per disputar una partida. Registra una curiosa circumstància i que els malpensats poden especular amb nombroses conjetures. Però abans d'entrar en detalls d'aquesta partida que manca, crec que és convenient repassar la classificació:

	Jug.	Guany.	Emp.	Per.	Punts
1.- Jaume Ventura	13	11	1	1	11,5
2.- Pompeu Pascual	12	9	3	0	10,5
3.- Josep Vila	13	10	0	3	10
4.- Robert Pascual	12	8	2	2	9
5.- Salvador Masnou	13	7	1	5	7,5
6.- Andreu Ventura	13	7	0	6	7
7.- Carles Soto	13	6	2	5	7
8.- Jordi Fontanals	13	5	3	5	6,5
9.- Fernando González	13	5	2	6	6
10.- Gervasio González	13	5	1	7	5,5
11.- Amadeu Rovira	13	4	0	9	4
12.- Jordi Salvador	13	3	1	9	3,5
13.- Josep Raurich	13	0	0	13	0
14.- J. Carbó	13	0	0	13	0

Com podran veure es tracta de la partida que han de disputar els germans Pompeu i Robert Pascual. Així doncs, lluita fraticida. En Robert es juga la tercera plaça que aconseguirà si guanya el seu germà pel seu millor "average" respecte en Josep Vila. En Pompeu Pascual necessita imperiosament la victòria, enfront el seu germà, per atrapar en Jaume Ventura i poder disputar un "match" per decidir qui és el campió del Torneig. Així ho acordaren en el seu dia ambdós jugadors ja que la partida que lliuraren entre ells va acabar en taules.

REFORMES EN L'ESCACS LOCAL

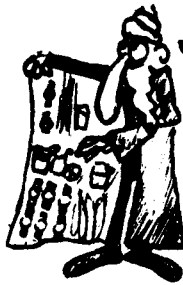
El propassat quinze de març els "homes forts" de l'Escacs local van tenir una important reunió. Com a tema principal figurava la situació del Club en tots els seus aspectes. Després d'una temporada força irregular s'imposava un canvi d'impressions per esborrar una mica el mal gust de boca deixat per la pèrdua de Categoria.

En la mateixa reunió s'acordà per unanimitat que la Junta Directiva estaria constituïda per: President, Jaume Ventura; Vice-president, Jordi Fontanals; Tresorer, Gervasi González; Secretari, Robert Pascual; Vocals, Carles Soto i Salvador Masnou.

Desitgem que hi hagi molta sort.

C. Jave

2 d'abril del 1982

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

*-- Venc Cota-74 / 123 c.c. Molt bon estat.
Preu: 25.000 ptes., negociables
Raó: Can Tordera

*-- Venc tenda de campanya canadiense, 3 places.
Raó: Ganix, 30

*-- Venc un porta-equipatges reforçat de "SAVA" 74
Raó: Àngel Guimerà, 11

*-- Venc motxilla i sac de dormir. -- Raó: La redacció.

*-- Professora nativa dona classes d'anglès a tots nivells.
Raó: Jenny Bartlett - Avda. de la Mata, 2

*-- Venc muntacàrregues amb motor de benzina.
Especial per a pous. Raó: Tel. 83.01.30

*-- Es donen classes aquest hivern d'E.G.B., BUP i màquina.
Raó: Concepció, 9

GRRRR...!!
SOLS EL BUTLLETÍ
US POT SALVAR
DEL VOSTRE ETERN
AVORRIMENT
MORTAL!!!

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ LOCAL
Apartat 54 - LLAGOSTERA

NOM.....

ADREÇA.....

TELÈFON

Desitjo ésser: ☐ SUBSCRIPTOR
(3 números: 275 ptes.)
☐ COL.LABORADOR
(3 números: 1.000 ptes.)

FINQUES GALOBARDES

Plaça Catalunya, 5 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

ANTIGUITATS "LACUS - ART"

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C/. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

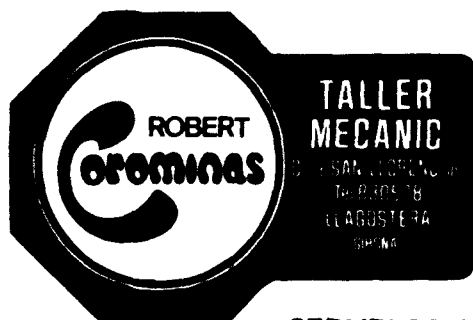
Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

BAR EL DORADO

LLAGOSTERA

Àngel Guimerà, 27 - Tel. 83.06.64

SERVEI DE GRUA
PLANXA I PINTURA

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

acudits d'en **RAMON**

POESIA

VELES

Jo veig una vela blanca
que es destaca en la blavor
com una ala de gavina
un puntet, una joguina
que ja es perd a l'horitzó.
Jo veig una vela blanca
en el mar de ma il·lusió.
Per llevant ve la ventada
per ponent el sol se'n va.
Ara la nit és sobtada
la tardor porta ressaga
potser demà plourà.
Una vela que era blanca
ara es comença a daurar,
una vela que s'agrandia
que retorna de pescar,
darrera en segueix una altra
i una altra molt més enllà...
Jo en veig una vela blanca
que a la nit em fa somiar
perquè em sento l'enyorança...
la inquietud que ve del mar.

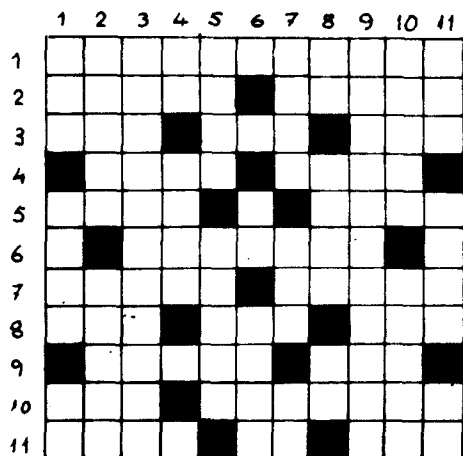
CANT A CATALUNYA

Poncelles de St. JORDI vermelles com la sang,
d'un poble CATALUNYA que lluita al mig del fang,
són ferides obertes que esclaten al seu pit,
seran roses un dia que ens donaran l'esperit.
Envolten la "senyera", tot CATALUNYA un clam
i mentre tot es lluita, el poble passa fam,
del mar a la muntanya, de la muntanya al mar
el POBLE... tot el POBLE s'abraça a MONTSERRAT.
De les ciutats, les viles dels barris i contorns
envolten la "senyera" que brilla al seu front,
aquí cridem joiosos el crit de LLIBERTAT
la terra dóna vida... pregona VERITAT.
S'enlaire la "senyera", s'enlaire cara al vent
d'aquesta "terra nostra" pregona al firmament
el català que pensa, el català que riu
recorda i pensa sempre... el POBLE encara és viu.
Jardí de roses roges, vermelles com la sang
d'un poble CATALUNYA que lluita al mig del fang
un dia seran roses, el POBLE serà un CLAM
seran ROSES VERMELLES... la vida alegraran.

J. Riera 4-3-82

NOTA.— Pensant en una CATALUNYA LLIURE
he escrit aquesta breu poesia per a
tots els CATALANS, els d'ací i els
vinguts de fora, per a TOTS.

MOTS ENCREUATS n.º 15

HORITZONTALS:

1.— Que diuen grolleries, femení. 2.— Ciutat de França en el Vallespir. Població del Baix Llobregat. 3.— Cèlebre científic català contemporani. Paret. (Al revés i plural) llengua Provençal. 4.— Nom de dona. El dia que segueix al present. 5.— Població del Vallès. Vas de terrissa per criar-hi flors. 6.— Dit del que fa rajols. 7.— Aire amb partícules d'aigua suspeses. Aura brisa 8.— (Al revés) fruit dels cereals. Arrogància sboergeria. Atrau al ferro. 9.— Arbre de fusta molt dura. Vint-i-un. 10.— Nom d'home. De poca amplària. 11.— Tela molt clara i subtil. Grau d'agudesia d'un so. Plataforma flotant de troncs lligats.

VERTICALS:

1.— Ciutat de Menorca. Terreny vora la mar o riu. Consonant repetida. 2.— Per totes bandes. Ovella que es queda al corral. 3.— Melics. 4.— Nom de lletra. (Al revés) fruit del cep. 5.— Dificultat en la respiració. Estar estirat al llit. 6.— Útil, convenient. Conjunt de coses col·locades una rera l'altra. 7.— Títol nobiliari anglès. (Al revés) hortallissa. (Al revés) nom d'home. 8.— Contracció. Líquid volàtil. Consonants. 9.— Perdre una cosa part del seu mèrit. 10.— Amb poca abundor. Còpia. 11.— Punt madur de les coses. Vestit dels romans. Gemec.

SOLUCIÓ AL NÚM. 14

HORITZONTALS: 1.— Capvesprada. 2.— Ideal Remer. 3.— Dol.Eco.Iso. 4.— Biat.Ansa. 5.— PisaX.àtrA. 6.— N. SardanaR. 7.— Costa.Santa. 8.— Ara Mut.çaM. 9.— Girar.saV. 10.— Car.Timides. 11.— Unes.CI.Acs.

VERTICALS: 1.— Cid.Anca.Cu. 2.— Adobs.Organ. 3.— Pellissaire. 4.— Va.Apat.R.S. 5.— Elet.Ramat. 6.— S.C.XD. Uric. 7.— Proa.Ast.Mi. 8.— Re.Nana.Si. 9.— Amistançada. 10.— Desar.Tavec. 11.— Aro.Aram.SS.

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258
TALLER DE REPARACIONES
COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center
costa brava

☎ 83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25.7
de Girona a S. Feliu Guíxols

LLAGOSTERA
(Girona)

En l'últim Campionat Local de
dards s'obtingué aquesta classifi-
cació:

1.er JOSEP LLOVERAS

2.on TONI MARTIN

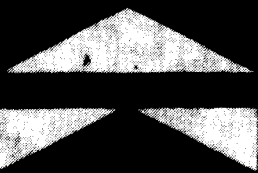
3.er JAUME MIQUELA

fins a 16 participants.

Premi: Un joc de dards de
tungstè per als tres primers.

ALDI

Esta primavera
ahorrar en **ALDI**
es como
un
juego.

ALDI

el estilo diferente y
los precios más bajos